

EN UDENRIGSANALYSE

ANALYSER OG NETVÆRK PÅ TVÆRS AF LANDEGRÆNSER AUGUST 2017

NÅR
TERROR
BRUGES
SOM
MÆRKAT

FREDERIKKE RAMSBY

STØRRE AMBITIONER
SKAL DRIVE DEN
DANSKE VÆKST

ANSHUL SHARMA

NEDTÆLLING TIL
DET UUNDGÅELIGE OPGØR

THOMAS LIE ERIKSEN

AT KOMMUNIKERE
OM UDVIKLING

JACOB LANG LAURSEN

DEN NEOLIBERALE
ARBEJDSMORAL
OG VESTEN

SIMON HJORTDAL

RELIGIONENS BETYDNING
I TYSK FLYGTNINGEPOLITIK

BASTIAN FRIBORG

Indhold

Frederikke Ramsby

2 **Når Terror Bruges Som Mærkat**

Anshul Sharma

12 **Større Ambitioner Skal Drive Den Danske Vækst**

Thomas Lie Eriksen

18 **Nedtælling Til Det Uundgåelige Opgør**

Bastian Friborg

26 **Religionens Betydning i Tysk Flygtningepolitik**

Jacob Lang Laursen

34 **At Kommunikere Om Udvikling**

Simon Hjortdal

38 **Den Neoliberale Arbejdsmoral Er Tæt På At Være Universel**

Bastian Friborg

48 **København Og Internationale Relationer**



Velkommen

Hvem er UA?

UA er en organisation med to mål:

- 1) At publicere nuancerede analyser og artikler for alle
- 2) At skabe et arbejdsnetværk for alle udenrigsinteresserede, uanset hvor i verden de befinder sig.

Vi beskæftiger os med emner, der går ud over Danmarks grænser, men ligeledes internationale emner, der påvirker Danmark og livet herhjemme. Målet med vores analyser og artikler er at belyse kompleksiteten af nutidige internationale problemstillinger på en ukompliceret måde. Vi ønsker, at alle skal kunne læse og forstå vores indhold, da viden ingen grænser må have, men skal udbredes til alles fornøjelse og interesse.

Besøg vores hjemmeside på:
www.en-udenrigsanalyse.dk



Hos UA ønsker vi at give en stemme til morgendagens beslutningstagere.

Al indhold som du finder i dette magasin, samt på vores hjemmeside, er derfor skrevet af "unge eksperter" - dvs unge under uddannelse, nyuddannede og personer som har været på arbejdsmarkedet i mindre end 5 år.

Vi har både faste skribenter, samt gæsteskrivere, som har forskellige uddannelsesbaggrunde og interesseområder. Hvad de har tilfælles er en dyb passion for udenrigsspørgsmål, og hos UA kommer vi derfor emnemæssigt vidt omkring.

I dette andet nummer af magasinet kan du blandt andet læse om hvordan terror bruges som mærkat af politiske aktører, om forholdet mellem den indiske elefant og dansk vækst, det politiske opgør som venter på EU og Theresa May, hvordan partier såsom PEGIDA anvender religion i deres flygtningepolitik, hvordan fundraising-kommunikation påvirker danskernes holdning til udviklingsarbejdet, og hvordan den neoliberale arbejdsmoral har ført til bla. facebook og stress-epidemi.

Der er således lagt op til endnu en blandet godtepose af forskellige udenrigsanalyser. Vi håber I vil synes om dem, og tak fordi I har valgt at læse med.

Med venlig hilsen,
Camilla E. Callesen
Grundlægger og Redaktør



"I den akademiske verden påpeges det, at det er vanskeligt at afgøre hvornår en handling er en terrorhandling, men at det i højere grad er et spørgsmål om perspektiv."



NÅR TERROR BRUGES SOM MÆRKAT

Tiden efter 9/11 har været præget af ”kampen mod terror” og demokratifremmende invasioner i primært mellemøstlige lande. I starten af 00’erne havde USA og store dele af den vestlige verden fokus på at bekæmpe al-Qaeda, da gruppen, ud fra et vestligt perspektiv, udgjorde den største og primære eksistentielle trussel

”Islamisk Stat i Syrien og Irak står for mange som indbegrebet af en terrorgruppe”.

mod demokratiet og de dertilhørende værdier. Som følge af den internationale intervention i Irak i 2003, urolighederne efter det arabiske forår, og den internationale intervention i Libyen i 2011, opstod en ny markant gruppe i 2013 under navnet Islamisk Stat. Gruppen har det som mål at oprette et kalifat, og har siden 2013 gjort sig bemærket ved diverse grusomheder, såsom drab på nødhjælpsarbejdere, journalister og lokalbefolkning, samt med terroraktioner på diverse kontinenter.

Islamisk Stat i Syrien og Irak står for mange som indbegrebet af en terrorgruppe. Gruppen er placeret på diverse terrorlister verden over, deriblandt på EU, USA, og Englands liste, samt hos den arabiske samarbejdsorganisation, Gulf Cooperation Council. Gruppens aktuelle placering i bevidstheden gør, at andre grupper der står på terrorlisterne falder i baggrunden. På samme liste finder man for eksempel libanesiske Hizbullah, som har et mindre entydigt ”image” som terrorgruppe.

Bag om Hizbullah

Hizbullah er en libanesiske gruppe, hvis primære religiøse orientering er shia Islam. Gruppen blev dannet i 1982, med det formål at presse israelsk besættelse ud af Libanon, efter Israel havde drevet PLO (Den Palæstinensiske Befrielsesorganisation) ud af Beirut. Hizbullah var i de spæde år finansieret af Iran, og dette økonomiske bånd eksisterer efter sigende ikke længere, men en tæt alliance mellem de to består. Det bygger primært på deres begges foragt mod Israel og USA, som de anser for at være besættende og illegitime stater der ikke hører til i Mellemøsten.



Derudover er Hizbullah i en politiske alliance med Syriens Bashar al-Assad, som stammer tilbage fra 1980'erne. Dette tre-armet forhold tillader alle at have den ønskede tilstedeværelse af militær i regionen, og særligt så tæt på Israel som muligt. De tre støttede også hinanden i 34 dags krigen mod Israel i 2006, hvor Israel igen besatte dele af det sydlige Libanon. I 2017 har de tre aktører stadig en tæt relation, og både Iran og Hizbullah har interesse i at Assad forbliver ved magten i Syrien. Syrien udgør den geografiske vej mellem Iran og Hizbullah, og samme militære interesse i forhold til modstanden mod Israel er lige så gældende i dag.

taler, er et udtryk for Hizbullah's topledelse samlede holdning. Den militære del af gruppen er placeret på terrorlisterne, mens den politiske gren sidder som en del af det libanesiske parlament og den sociale del plejer lokalsamfundets relationer. For eksempel har Hizbullah en indsatsgruppe der hjælper nybagte mødre med daglige gøremål og indkøb.

Der eksisterer ikke en universel definition på terror og dette bør man formentlig også holde sig fra. Der eksisterer dog forskellige definitioner som de tidligere nævnte stater og organisationer har tilsluttet sig – de er meget ens i deres ordlyd og indhold.

"Der eksisterer ikke en universel definition på terror og dette bør man formentlig også holde sig fra"

Man kan også tale om, at Iran på nuværende tidspunkt konkurrerer med Saudi Arabien om at opnå regionalt hegemoni. Her menes, at være den mest magtfulde stat i Mellemøsten. På grund af denne konkurrence, ser Iran eller Hizbullah ikke interesse i at miste én af deres allierede, til et potentielt andet regime der ikke er Hizbullah-Iran venligt, men måske Israel, vestligt eller Saudi Arabisk venligt. De tre skaber på den måde strategisk dybde for hinanden i Mellemøsten.

Hizbullah's organisation har mange funktioner, både militært, politisk og socialt. Fælles er, at generalsekretæren Hassan Nasrallah er gruppens ansigt udadtil. Organisationen er dog opbygget sådan at Nasrallah ikke har enegang på beslutningerne, men hvad han udtrykker i, for eksempel sine

For eksempel lyder den europæiske definition således: "(...) forsætlige handlinger, således som de er defineret som lovovertrædelser i national lovgivning, der i kraft af deres karakter eller den sammenhæng, hvori de begås, kan tilføje et land eller en international organisation alvorlig skade, betragtes som terrorhandlinger, når de begås med det formål".

Efterfølgende er der en række eksempler såsom at intimidere en befolkning, legemsangreb der kan have døden til følge mv. Der er nogenlunde enstemmighed blandt større internationale og regionale organisationer, samt stater. Men hvordan forstår de grupper, som er placeret på terrorlisterne selv begrebet terror og terrorgrupper? Hvordan begrebsliggør de hinanden?



I denne analyse vil jeg fokusere på Hizbullah og hvordan de begrebsliggør Islamisk Stat. Det primære formål er, at forstå terrorisme fra en anden vinkel og belyse måden hvorpå eksisterende definitioner anvendes ens på forskellige grupper.

Da IS fik vind i sejlene

Islamisk Stat blev for alvor internationalt kendt i 2013 da de erobrede den syriske by Raqqa. Det er også fra dette år, at Hizbullah begynder at artikulere deres holdninger til den navngivne gruppe fordi de så at deres nærmeste allierede i Syrien, Bashar al-Assad, havde store udfordringer med Islamisk Stat.

I 2012 referer generalsekretæren hos Hizbullah, Hassan Nasrallah, kun en enkelt gang til en unavngiven terrorgruppe der spreder frygt i Syrien, som ødelægger alt på deres vej. Nasrallah referer til selvmordsaktioner:

“ (...) rettet mod civile, moskeer, kirker, markeder, Husseiniyas (shia religiøst opholdssted) og templer (...) Disse massive drab er ikke usystematisk. Der ligger en specifik metodologi, tankegang og vision bag disse drab. Skal dette blive Syriens fremtid? Det er et svar det syriske folk må give”.

Der refereres formentlig til Islamisk Stat, selvom Nasrallah ikke nævner gruppen ved navn.



Hvad der primært kan tolkes er, at Hizbullah mener, at Islamisk Stat er en religiøs trussel for Islam. Her referer han til selvmordsaktioner der har til hensigt at ramme civile, moskeer, kirker, markeder og templer.

Derudover påpeges det, at Islamisk Stat har en særlig vision, metode og "mindset" der bygger på denne makabre tilgang. Således anser Hizbullah Islamisk Stat for en trussel mod blandt andet Islam's sociale, åndelige og stedlige dimensioner. Ændringen af kontinuitet og måden hvorpå Hizbullah artikulerer Islamisk Stat i 2013, handler formentlig om Hizbullahs forhold til Assad. I 2011 og

Fjende af Islam

I 2013 begynder Hizbullah at bruge det arabiske udtryk "takfiri". For eksempel bruger han udtrykket i følgende citat til at italesætte Islamisk Stats manglende politiske kompetencer: "Hvis nogle forsøger at sige noget eller tage et politisk udgangspunkt, uanset om han eller hende er forskere, vis, mester, medlem af parlamentet, journalist eller nogen som helst anden, vil vedkommende blive opfattet af Takfiris som nogle der fortjener at blive dræbt, få sin hals skåret op! Så på den måde bliver de henrettet eller lide anden fysisk overgreb" Takfiri-udtrykket benyttes ifølge den danske seniorforsker i international sikkerhed

"Falder Assad's regime til Islamisk Stat – eller falder regimet i det hele taget – falder en af Hizbullahs få allierede i den mellemøstlige region."

2012 artikuleres Islamisk Stat blot i 3 taler ud af Nasrallahs mange taler, mens de efter 2013 nævnes i samtlige taler. Det gode forhold og støtte mellem Assad, Hizbullah og Iran, er afgørende viden for hvorfor Hizbullah har en interesse i at fremsætte Islamisk Stat som en trussel. Falder Assad's regime til Islamisk Stat – eller falder regimet i det hele taget – falder en af Hizbullahs få allierede i den mellemøstlige region. Det vil sige, at Hizbullahs sikkerhedspolitiske situation vil blive ændret markant. Særligt er det Syriens geografiske position nærliggende Israel, der udgør en geografisk modstand til det land som Hizbullah opfatter som besættende, uden legitimitet i Mellemøsten og årsagen til ustabilitet i regionen.

i Mellemøsten, Helle Malmvig, for at indikere, at man er af den opfattelse, at en anden muslim er frafalden eller ikke-troende. Malmvig mener, at Hizbullah bruger udtrykket for bl.a. at delegitimere Islamisk Stat. Det er især Islamisk Stats brutalitet og metoder som Nasrallah hentyder til, når han gør dem til en trussel for diverse politiske, religiøse og sociale hensyn.

I en tale af Hassan Nasrallah den 25. Maj 2013, den vigtigste helligdag i Libanon der markerer de israelske tropper der trak sig ud af landet i 2000, beskriver Nasrallah Islamisk Stat som "ude af kontrol, ude for rækkevidde og almindelig politiske normer." I det følgende citat fra talen opsummeres brutalitetens trussel over for flere dimensioner:



” (...) en mentalitet som ingen vil kunne kommunikere med gennem dialog. De kender ikke til at ”være fleksible”, ”have prioriteter” eller ”finde et fælles grundlag”. De vil ikke vide noget, det vil udelukkende fortælle dig at du er ”vantro”, som skulle vanæres og dræbes, og hvis penge skal beslaglægges! (...) det er en oprigtig trussel” (...) Takfiris halshugger folk og skærer deres bryst op”.

Den religiøse reference er ikke udelukkende orienteret mod Islam, ej heller mod en særlig etnisk eller national befolkningsgruppe. For Hizbullah er pointen, at Islamisk Stat er en trussel mod alle dem, der ikke er som dem selv – uanset om det måtte være religiøst, politisk eller på andre punkter. Nasrallah mener, at hvis du udtaler dig på måder, der måtte være i modstrid til Islamisk Stats verdensbillede, så fortjener du at blive slået ihjel. Således italesættes Islamisk Stats verden som sort og hvid – enten er du med os, eller også er du imod os.

Islamisk Stat i Irak og Levanten

I 2014 begynder Hizbullah at tale om Islamisk Stat i anførelsestegn, ligesom de gør om Israel. Dette indikerer at Islamisk Stats eksistens ikke bliver anerkendt, ligesom Hizbullah heller ikke anerkender Israel for at være en stat. Gruppen beskrives som en eksistentiel trussel for Libanon, fordi Islamisk Stat, ifølge Nasrallah, er alt andet end hvad Hizbullah er, og det implicerer at Islamisk Stat vil udrydde Hizbullah, hvis de fik muligheden og det blot er et spørgsmål om tid:

”Det ”(...) er kun et spørgsmål om tid (...) hvis de ikke kommer i dag, vil de komme i morgen. Det har de selv sagt.”



Hizbullah opstiller det ultimatum, at enten beskytter Libanon sig selv og overlever, eller så vinder Islamisk Stat og udrydder Libanon. Således forsøges at forklare hvorfor Hizbullah involverer sig militært på Assads side i Syrien, fordi sammen kan de slå Islamisk Stat. Nasrallah benytter figurativt sprog flere gange. Med referencer som gift man kan drikke og dø af – er der ingen tilbagestående tvivl om hvilket potentiale Hizbullah ser i en Islamisk Stat. I dette citat fra en februar tale i 2014, i anledningen af de faldne Hizbullah-martyrer, kan man se Nasrallah's gift-reference:

under én fane, hvor Islamisk Stat er en trussel og et angreb mod diverse religiøse dimensioner. Det være sig, Den Hellige Quran, profeterne, den humane del med videre. Nasrallah refererer også til episoderne omkring de danske afbildninger af profeten Muhammad, som noget af det mest offensive og fornærmende Islam har været ude for. Han påpeger at Islamisk Stats eksistens er endnu mere offensiv og fornærmende end Muhammed-tegningerne. Det afspejler det følgende citat: Islamisk Stat har:

"(...) erklæret sig selv til Islam, Profeten af Islam og det islamiske flag.

"Hvad der er karakteristisk for 2014 er, at Hizbullah anklager Islamisk Stat for at misbruge og misforstå Islam."

"Der er gift, og nogle mennesker vil sige det er gift, mens andre ville sig det er en cocktail! Det må være op til dem selv at bestemme om de mener det er en cocktail. Men dette er gift og hvis de drikker det, vil de dø. Alt hvad jeg gør er at afværge denne gift, som I anser som en cocktail".

Hvad der er karakteristisk for 2014 er, at Hizbullah anklager Islamisk Stat for at misbruge og misforstå Islam. Islamisk Stat skaber falske billeder af religionen og bruger ikke profeten Mohammads ord korrekt. Denne retorik benyttes også i 2015, hvor Nasrallah heller ikke differentierer mellem Islams to store grene sunni og shia, således er Islamisk Stat også en trussel for sunni-muslimer, til trods for gruppens primære sunnimuslimske tilhængere. Alle muslimer samles

Gennem deres ord, pligter og gennem deres inhumane, brutale, voldlige og barbariske praksisser, har disse terrorgrupper fornærmet Profeten Allah, Allah's religion, profeterne, Allah's bog og den muslimske nation, meget mere end deres fjender gjorde. Også meget mere end de der har lavet fornærmende bøger, film og tegninger. Alle disse handlinger er er offensive, hvad der dog er mere offensivt er når hoveder skæres af, brystet rives fra hinanden og hjerter dolkes, de udførte massakre og tusinder er slagtes hvert minut og time."

Dette skaber formentlig i dansk og i nogle arabiske områder, et ganske sigende perspektiv for, hvor meget afstand Hizbullah tager til Islamisk Stat og hvor terroriserende de ser gruppen.



Plottet

I 2015, påpeger Nasrallah gang på gang at Islamisk Stat bruges som et plot mod Libanon og deres allierede, af Israel, USA og Vesten:

””Israel” har ret til at sige af Islamisk Stat ikke udgør nogen trussel for alt hvad Islamisk Stat har gjort indtil nu,

flow af Islamisk Stat sympatisører til regionen. Hvis Islamisk Stat udfordrer Syrien, Hizbullah og Iran, er arbejdet gjort for Vesten og Israel. Her er det vigtigt at huske på den tidligere nævnt, gennemgående historie omkring Vesten og Israel set ud fra Hizbullah perspektiv. Enhver trussel for Hizbullah, forstås som enten værende i Vesten/Israels interesse, eller kan som her, kædes sammen med denne interesse.

Wahhabisme

Hvad der differentierer året 2016 for de andre år, er referencer til ekstrem wahhabisme. Ifølge Helle Malmvig, bruges wahhabisme til at understrege en ideologi som særligt bruges til at referere til grupper som al-Qaeda.[12]. Altså en voldelig og krigerisk fortolkning, som mange kender det fra angrebet på World Trade Center i 2001. Nasrallah derimod forbinder wahhabismen med den herskende ideologi i Saudi Arabien, og således wahhabismen med Islamisk Stat.

”Enhver trussel for Hizbullah, forstås som enten værende i Vesten/Israels interesse, eller kan som her, kædes sammen med denne interesse.”

og stadig gør, tjener ”Israels” interesser, uanset om Islamisk Stat ved det eller er (...) Tidligere har vi ikke arbejdet med konspirationsteorier. Men nu mener vi, at vi bør tage det til overvejelse. Alt hvad Takfiris gør tjener ”Israel”, ”Israels” hegemoni i regionen og USA’s hegemoni i regionen.”

Nasrallahs pointe er altså at Islamisk Stat udfører den opgave som ovenstående ønsker. Således er det også i deres interesse ikke at stoppe et

Som bekendt er Iran og Saudi Arabien to store magter i Mellemøsten. Der tales i dette år om et ønske om regional hegemoni fra begge parter. Iran er som tidligere nævnt særligt positive over for Hizbullah og omvendt. Derfor er det nærliggende at påpege at Saudi Arabien kunne være roden til Islamisk Stats ideologi. Det følgende citat er også fra tidligere citeret tale den 25. Maj 2013 og viser Hizbullahs forståede relation mellem Islamisk Stat og det saudiske regime:



Konnotationerne til terrorisme skaber frygt blandt deres målgruppe, hvorfor det fremmer deres egen sag. Det er dog ikke uden problemer, at benytte terrorisme til at beskrive grupper. Selv samme mærkat er Hizbullah selv blevet pålagt. Således er der stater og organisationer i det internationale samfund, som beregner de to grupper for at være en og samme ting – uden at differentiere i mål, middel, kontekst eller andet der kunne nuancere grupperne fra hinanden.

Ifølge Nasrallah selv opstår paradokset i situationen ved, at der internationalt peges på to terrorgrupper, på trods af at Hizbullah er med til at bekæmpe Islamisk Stat. Islamisk Stat slår ihjel og ødelægger alle uanset religion, race, nationalitet mv., men det gør Hizbullah ikke, mener Nasrallah. Hans pointe er, at man ikke kan kalde Hizbullah for terrorister, når man sammenligner deres og Islamisk Stats handlinger.

Dette paradoks er en del af en større akademisk og politisk debat. I den akademiske verden påpeges det, at det er vanskeligt at afgøre hvornår en handling er en terrorhandling, men at det i højere grad er et spørgsmål om perspektiv. Udover dette, bruges betegnelsen som politisk redskab. Hvis der fra politisk side, ses fordel i at betegne noget som terror, blot af den simple årsag at det er en væbnet muslimsk gruppe, vil dette mærkat blive brugt uden videre overvejelse.

Betegnelsen er social konstrueret og et produkt af kontekst, historie og aktører. Richard Jackson, amerikansk professor i international politik, og Marie Smyth, amerikansk professor i politisk vold, konfliktløsning og internationale relationer, argumenterer for, at det terror mærkat vi kender i dag, og som er konstrueret i nyere tid efter 9/11, benyttes til at dehumanisere radikale eller revolutionære grupper. Det er blevet et retorisk middel til at fremme egen politisk sag eller legitimere en invasion for eksempel. Den nutidige terrorbetegnelse er derfor et post-9/11 fænomen der defineres gennem et anti-vestlig karakteristika og dagsorden. Således opstår der en form for dødvande hvor der ikke findes nogle alternative terrorbetegnelser.

Udgangspunktet bliver således, at enhver form for samarbejde for at bekæmpe en forstået fælles fjende mellem for eksempel USA og Hizbullah er udelukket. Betegnelsen er indlejret i vestlig forståelse og benyttes selektivt for at få et særligt politisk budskab igennem.



"Det er blevet et retorisk middel til at fremme egen politisk sag eller legitimere en invasion for eksempel"

For eksempel at sætte lighedstegn mellem muslimske grupperinger og terrorisme, der på sigt kan bruges som et argument eller legitimering for politiske handlinger.

Pointen er ikke om "terrorisme" benyttes korrekt på og af Hizbullah, pointen er, at den politiske verden ikke gennemgående udfordrer status quo, men accepterer verden som den bliver præsenteret. Således bliver diskussionen om terror fordrejet af den pro-amerikanske definition, og gang på gang gentaget og indlejret i politikere og befolkningers bevidsthed.

Skrevet af Frederikke Ramsby

Frederikke læser statskundskab på Københavns Universitet. Tidligere har hun taget en bachelor i Internationale Studier og Politik & Administration ved Roskilde Universitet. Gennem sin uddannelse har Frederikke orienteret sig mod internationale relationer og sikkerhed, sikkerhedspolitik i og omkring Mellemøsten.



STØRRE AMBITIONER SKAL DRIVE DEN DANSKE VÆKST

Regeringen har netop lanceret en ny udenrigs- og sikkerhedspolitisk strategi, som lister de eksterne udfordringer Danmark står overfor. Denne artikel fokuserer på et af strategiens fokusområder; Globalisering – økonomisk- og teknologisk diplomati.

"78% af danskerne mener, at globaliseringen giver mulighed for økonomisk vækst, i modsætning til EU gennemsnittet hvor kun 58% mener at dette er tilfældet"

Tvivlen om globaliseringen i den vestlige verden

Et af områderne som den nye strategi behandler, er konsekvenserne af globaliseringen og den rolle Danmark skal påtage sig i forhold til økonomisk og teknologisk diplomati. Globalisering dækker som fænomen over mange områder, men den generelle definition er en stigende integration og udveksling mellem stater og befolkningsgrupper. Denne udveksling er blandt andet kulturel, politisk og ikke mindst økonomisk.

Når man taler om økonomisk globalisering, henvises der til den frie bevægelighed af mennesker, varer, kapital, service, teknologi og information. Der bliver debatteret og snakket meget om konsekvenserne af den økonomiske globalisering i disse dage. Her er argumenterne ikke altid baseret på fakta, men på følelser og frustrationer, som oftest er følgevirkningerne af den finansielle krise der opstod i 2007, og som efterfølgende udviklede sig til en økonomisk krise for Europa i slutningen af 2009. Disse selvsamme følelser og frustrationer danner nu ofte grundlag for politiske kampagner imod et mere frit og liberalt samfund.

Den selvsamme skepsis over for globaliseringen af økonomien findes også i det danske samfund, men som den nye Udenrigs- og Sikkerhedspolitiske strategirapport pointerer, er de fleste danskere positive overfor globaliseringen. 78% af danskerne mener, at globaliseringen giver mulighed for økonomisk vækst, i modsætning til EU gennemsnittet hvor kun 58% mener at dette er tilfældet. Vi, som danskere, bør være stolte af, at tre ud af fire i Danmark er optimistiske overfor globaliseringen, men samtidig giver EU gennemsnittet anledning til bekymring.



Bekymringen angår også de anti-globaliserings visioner, som Donald Trump har udvist og de seneste udviklinger verden har været vidne til, med blandt andet Brexit og popularitetsstigningen hos højrefløjspartierne.

Men hvad er forklaringen på den stigende negative holdning til globalisering? Protektionisme er et ord, som ofte anvendes af medierne, som en forklaring på dette. Protektionisme er en gammel økonomisk politik, som går ind for beskyttelse af lokale industrier mod den frie handel, da den frie handel anses for værende skadende for

Protektionisme er ikke nyt, og verden har været vidne til dens eksistens og forsvinden flere gange. Hvad der er bemærkelsesværdigt er, at Danmark historisk har gået forrest i kampen om øget globalisering og mere frihandel. Efter Napoleonskrigene var handelspolitikken i Europa generelt under den protektionistiske fane. Dog med undtagelse af Danmark som havde afskaffet importforbuddet i 1797, hvortil Holland fulgte med i 1819.

Herefter fokuserede Storbritannien på en liberal handelspolitik i løbet af 1820'erne og 1830'erne, som resulterede i fald af de gennemsnitlige

"Hvad der er bemærkelsesværdigt er, at Danmark historisk har gået forrest i kampen om øget globalisering og mere frihandel."

landets egne industrier og arbejdspladser. National sikkerhed, forbrugerbeskyttelse, udenrigspolitik samt miljø- og socialt ansvar bliver ofte brugt som argumenter imod den frie handel. I USA har debatten fra Trumps side, især fokuseret på beskyttelse af industrier og arbejdspladser, som har ført til en tankegang om protektionisme i landet. Dertil kom Brexit, som var et opgør mod EU, hvor størstedelen af den britiske befolkning valgte, at Storbritannien skal meldes ud af EU. EU's eksistens er ofte blevet kritiseret med henblik på centralisering og fjernelse af suveræniteten hos dens medlemmer. Denne skepsis har nu ført til et britisk EU exit. Hvad dette betyder for frihandelen er stadig uvist, og svær at spå om.

restriktioner i Europa. Danmark er et land, som tidligt forstod fordelene ved den økonomiske globalisering, da handel har været en vigtig drivfaktor for det samfund vi har bygget op. Dette ses i øvrigt i navnet København, hvis oprindelige betydning er "Købmændenes Havn".

Globalisering som dagsorden for regeringen

I regeringens strategi for udenrigs- og sikkerhedspolitiske hovedudfordringer, er globalisering blevet nævnt, og prioriteringen af denne er positivt. Den manglende fortælling af globalisering – som værende en succeshistorie, har nemlig været årsag til, at netop globaliseringen er kommet under pres. Dette blev også adresseret på det sidste G20 topmøde i Hangzhou i Kina i 2016



hvor lederne af verdens 20 største økonomier, blev enige om at fokusere fremadrettet på, at kommunikere fordelene ved åbne markeder og frihandel til befolkningerne.

Regeringens udenrigs- og sikkerhedspolitiske strategi har ligeledes et stort fokus på den teknologiske udvikling, som er en af de industrier, der udnytter styrken af globaliseringen. Strategien adresserer samtidig, at frihandlen netop har hjulpet med at opbygge velfærden i Danmark, og at der fremadrettet bør være en mere åben debat om, ”hvordan globaliseringens gevinster kommer alle til gavn” (s.8). Regeringen meddeler samtidig, at den vil bakke aktivt op omkring EU-frihandelsaftaler med tredjelande, og at den vil have særligt fokus på aftaler

med Japan og USA, da disse kan skabe vækst og jobs i Danmark.

Da dansk eksport og udenlandske investeringer medfører vækst og beskæftigelse i kongeriget er det en ambition om at være ”stærkt tilstede internationalt” for at understøtte danske virksomheders kommercielle muligheder. Disse ambitioner er også blevet set i form af Statsministeren Lars Løkke Rasmussens seneste besøg hos Kinas præsident Xi Jinping, hvor vi blev vidne til pandadiplomati – en diplomatisk kinesisk tradition siden 1950’erne, hvor Kina udleverer pandaer som en diplomatisk gave. Alt dette er yderst positivt. Men herefter kommer samtidig min undren over regeringens ambitioner. For hvorfor har vi glemt verdens hurtigst voksende økonomi, nemlig Indien?



Den store elefant og dens gennemslagskraft

Den danske vækst kan bestemt ikke roses til skyerne. Siden 2012 er den danske vækst gennemsnitligt vokset med 1,2% årligt. Dette kan blive stillet op imod EU gennemsnittet som er på 1,1%. Dette viser vigtigheden for, at Danmark skal være mere ambitiøs, hvis Danmark ikke skal blive grebet af samme stemning, som man ser rundt omkring i verden. Med mere usikkerhed i verden ovenpå Brexit og valget af Donald Trump, bør Danmark fokusere mere aktivt på aftaler med voksende økonomier i stedet for kun at være afhængige af EU.

mia. dollars i 2020. Samtidig står Indien overfor et miljømæssigt problem. Den indiske hovedstad New Delhi er blandt verdens mest forurenede hovedstader, hvilket betyder en øget interesse i investeringer af vedvarende energi. Her er Danmark stærk, og miljøteknologi og sundhed beskrives også i strategien som værende nogle af vores kernekompetenceområder.

Den indiske interesse for grøn omstilling er allerede blevet etableret. I starten af året inviterede den indiske premierminister Narendra Modi blandet andet danske virksomheder og det officielle Danmark i form af

"Vi er i dag vidne til, at den indiske elefant har overhalet den kinesiske tiger."

Indien har haft en gennemsnitlig vækst siden 2012 på 7%, som gør landet til den hurtigst voksende store økonomi i verden. Vi er i dag vidne til, at den indiske elefant har overhalet den kinesiske tiger. Drivkraften bag den indiske vækst, har især været den stigende middelklasse, som urbaniserer sig i langt højere grad og som forbruger mere. Det forventes, at den voksende middelklasse tredobles til 89 millioner i 2025. – en gylden mulighed for dansk eksport.

Hertil er den demografiske fordeling fordelagtig for den indiske økonomi, hvor to tredjedele er under 35 år. Vigtige sektorer i den indiske økonomi, kan samtidig have stor interesse for Danmark, hvor sundhedssektoren vurderes til at være 100 mia. dollars værd, som i øvrigt vil vokse til 280

Energi- og Klimaminister Lars Christian Lilleholt, om en drøftelse af danske virksomheders mulighed for at tage del i det indiske marked. Det vurderes, at mødet, samt den store indiske interesse i sol- og vindenergi, kan øge den samlede danske eksport til Indien med 50 procent. I 2016 blev der eksporteret for ca. 10 milliarder kroner til Indien. Narendra Modi besøgte også for første gang i år Israel – siden landets etablering i 1947. Forholdet mellem de to nationer har været anspændt. Indien bakkede ikke op omkring etableringen af Israel, og dette skabte kold luft mellem de to nationer. Dengang prøvede selv Albert Einstein på, at få den første indiske premierminister Jawaharlal Nehru til at støtte op omkring Israel – dog med en afvisning. 50 år senere blev det til virkelighed, da de to nationer mødtes



og indgik handelsaftaler. Dette udviser en villighed fra den indiske regering, til at sætte stridigheder til side i globaliseringens og handelens navn. Siden den indiske premierminister blev valgt ind for tre år siden, har han ført en handelsorienteret dagsorden.

omstilling, og en ny flyrute mellem København og New Delhi, som for nylig blev annonceret, bør den danske regering sætte en ambition op med fokus på mere samhandel og et styrket forhold til Indien.

Det ses samtidig, at flere danske virksomheder ansætter flere og flere indiske it-medarbejdere i Danmark, og her kunne et bedre forhold mellem de to lande gavne både de danske kommercielle interesser samt de indiske. Danmark har en stærk tradition og historie inden for handel og globalisering. Med en afgørende interesse for Danmarks lille, åben og eksportorienteret økonomi, burde Indien være en større prioritet. Initiativerne i strategien er positive på mange måder, hvor man vil have fokus på at "identificere kommercielle og højværdiprojekter i udlandet" og at "afsætte ressourcer til at igangsætte et nyt arbejde med at styrke eksisterende og indgå nye strategiske partnerskaber med vækstøkonomier" (s. 23).

"Den danske vækst har på ingen måder været imponerende, og Brexit kan have store konsekvenser for Danmark."

Det har ført til flere reformer i landet, hvis hensigt er, at gøre Indien mere attraktiv for udenlandske investeringer. Samtidig har premierminister Modi haft en masse udlandsrejser – med det formål, at styrke Indiens position udenrigs- og handelspolitisk. Disse nye politiske omstændigheder er en real chance for, at styrke samarbejdet mellem Danmark og Indien, i de områder hvor begge nationer har interesser. Med invitationen til de danske virksomheder, med agendaen om grøn

Hertil bliver lande som Kina, Japan, Sydkorea og Mexico nævnt i rapporten, som værende strategiske partnerskaber for Danmark. Men med den voksende interesse fra Indien med henblik på grøn omstilling, og potentiallet for eksportmuligheder, burde Indien have en (større) prioritering hos regeringen. Den danske vækst har på ingen måder været imponerende, og Brexit kan have store konsekvenser for Danmark.



Den danske regering bør proaktivt tage fat i de muligheder der opstår, for at få gang i den danske økonomi. Som dansk-indisk cand.merc. studerende fra Copenhagen Business School, ville jeg i den grad få sat en ambition op omkring Indien, og få gang i den danske vækst.

Skrevet af Anshul Sharma

Anshul læser til dagligt sin kandidat i International Business på Copenhagen Business School. Han besidder en bachelorgrad i HA Almen Erhvervsøkonomi. Han har en bred vifte af erhvervs- og frivillig erfaring, og hans interesseområder er international økonomi, udvikling, EU & FN og menneskerettigheder.



"Når et politisk opgør mellem London og Bruxelles forekommer endog meget vanskeligt at forhindre, hænger det sammen med den grundlæggende politiske omstrukturering, der har fundet sted efter den britiske folkeafstemning."



NEDTÆLLINGEN TIL DET UUNDGÅELIGE OPGØR

Der var en tid, hvor det passede sig, og der er en tid, hvor det passer sig, at det hører op. Thomas Paine – Common sense (1776)

Med aktiveringen af artikel 50 og det netop overståede valg er nedtællingen til Storbritanniens endelige udmeldelse af Den Europæiske Union for alvor begyndt. Vanskelige forhandlinger forestår, og et større politisk opgør synes uundgåeligt.

Når et politisk opgør mellem London og Bruxelles forekommer endog meget vanskeligt at forhindre, hænger det sammen med den grundlæggende politiske omstrukturering, der har fundet sted efter den britiske folkeafstemning. Hvor briterne og det øvrige Europa før var på samme side, er de nu forvandlet til politiske modstandere med meget forskellige udgangspositioner og ønsker for et fremtidigt samarbejde. Grundlæggende er det Storbritanniens hovedinteresse at forlade det europæiske fællesskab med et minimum af forpligtelser og med handelsbetingelser, der ikke afgørende svækker den britiske økonomi og position i verden. Omvendt er det i EU's klare interesse, at briterne bliver stillet dårligere økonomisk såvel som politisk for at forhindre en dominoeffekt, hvor andre medlemsstater måske vil ønske at forlade unionen.

Det er dette grundlæggende asymmetriske interesseforhold, der gør det meget svært at se, hvorledes en større eller mindre konflikt kan undgås. Det betyder naturligvis ikke, at London og Bruxelles vil udvikle sig til dødsfjender, men alligevel medfører forhandlingernes omfang og kompleksitet, at de ledende forhandlere kan miste kontrol over begivenhedernes gang. Dermed bliver det umuligt at forudsige, hvordan skilsmissen mellem Storbritannien og Europa vil forløbe.

Det store skisma

Den anerkendte britiske historiker Niall Ferguson mener ikke, at begrebet skilsmisse er dækkende, når det fremtidige forhold mellem Storbritannien og EU skal belyses. Skilsmisse er nemlig et alt for hverdagsagtigt udtryk for det, der reelt er en skelsættende historisk begivenhed. Ifølge Ferguson kan Brexit bedst anskues som endnu et skisma i europæisk historie på linje med bruddet mellem Vest- og Østkirken i 1054 eller pavestriden fra 1378-1417 mellem



Avignon og Rom. Når det er passende at benytte sig af så voldsomme historiske sammenligninger, skyldes det, at briterne farvel til det europæiske projekt kan få afgørende indflydelse på kontinentets videre udvikling, samt det forhold at Bruxelles i dag har overtaget Roms gamle position og nu forsøger at banke genstridige medlemsstater på plads.

Der er blevet skrevet en del om, hvor meget stærkere Bruxelles står over for London, ikke mindst hvis en afledt konsekvens af Brexit bliver, at Skotland forlader den britiske union (hvilket efter den netop overståede valghandling ikke længere forekommer

Brexit. I betragtning af de kaotiske omstændigheder, der præger britisk indenrigs- og udenrigspolitik efter folkeafstemningen, forekommer forløbet frem til aktiveringen af artikel 50 faktisk ganske effektivt. Naturligvis forelå der ikke en fuldstændig fastlagt plan for Storbritanniens exit fra Den Europæiske Union, og forventningerne til, at den britiske regering fra det ene øjeblik til det næste skulle kunne fremtrylle en sådan, er i bedste fald meget naive. Hele forløbet er ikke blevet mindre kaotisk af, at Theresa May har fundet sig selv placeret i en krig med mange fronter. Den britiske regering er blevet sat under et enormt pres fra udenlandske

"Det største problem synes at være, at mange meningsdannere og politiske modstandere nægter at acceptere den britiske udmeldelse, selv nu hvor nedtællingen er begyndt."

som en oplagt mulighed). Det er dog ikke uden omkostninger for unionen at miste Storbritannien som medlem – politisk, økonomisk og sikkerhedsmæssigt, og et Storbritannien selv uden Skotland ville fortsat være en potentiel ressourcestærk modstander. Derudover er det i et større sikkerhedspolitisk perspektiv yderst problematisk for Bruxelles at risikere at ligge i konflikt med de to store periferimagter i europæisk historie, England og Rusland, på samme tid. Det er på ingen måde en ønskværdig position, der kan skabe spændinger internt i det europæiske system.

Krig på alle fronter

Premierminister Theresa May er fra flere sider blevet stærkt kritiseret for sin angiveligt uelegante tilgang til

samarbejdspartnere såvel som fra den hjemlige interne opposition.

Det største problem synes at være, at mange meningsdannere og politiske modstandere nægter at acceptere den britiske udmeldelse, selv nu hvor nedtællingen er begyndt. I en artikel i magasinet Foreign Policy argumenteres der for, at denne benægtende position hænger sammen med den politiske elites manglende forståelse for, at den tid, hvor det eneste vælgerne gik op i var økonomiske forhold, er endegyldigt forbi. I dag forholder det sig nærmere sådan, at et flertal af vælgerne er parat til at blive stillet dårligere økonomisk til gengæld for øget lighed i samfundet og et styrket national-politisk fællesskab.



I Storbritanniens tilfælde kan det være særlig svært at forstå, fordi lige siden industrialiseringen for alvor tog fart, har den britiske politik næsten altid været fokuseret på handel og økonomi, hvilket medførte, at briterne fik et image som "blot en kræmmernation" for nu at benytte et populært propagandabillede fra Tyskland i årene op til Første Verdenskrig. Men briterne har altid været mere end bare "kræmmere." Shakespeare, Wordsworth og Tennyson udgør en anden, men lige så central del af den britiske identitet, hvilket er værd at erindre i en tid, hvor britisk historie er blevet synonymt med imperial-økonomiske forhold.

To be or not to be – Brexit

Et grelt eksempel på den benægtende tilgang til Brexit kommer fra selve EU-systemet, hvor EU-parlamentets chefforhandler og formand for den liberale gruppe, den tidligere belgiske premierminister Guy Verhofstadt, for nylig holdt en tale, hvori konsekvenserne af briternes farvel blev behandlet.

Verhofstadt indleder sin analyse af Brexit med at konstatere, at det er en sørgelig dag nu, hvor briterne siger farvel til det europæiske fællesskab, men det må samtidig erindres, at forholdet mellem Storbritannien og kontinental Europa aldrig har været en hed kærlighedsaffære, men snarere et bekvemmelighedsægteskab. Og måske har det i det store historiske perspektiv altid været umuligt at forene De Britiske Øer med kontinentet, at forene det britiske common sense-retssystem med Napoleons romersk inspirerede lovkomplekser.



Man må dog ikke bebrejde forgængerne for at have gjort forsøget, for i livet gælder det om at afprøve nye forhold og forsøge at udvide sine horisonter. Det er i øvrigt Verhofstadts opfattelse, at det på et tidspunkt vil lykkes en ung brite at føre Det Forende Kongerige tilbage til Europa, og at Brexit primært skyldes en borgerkrig

På den ene side er de dybere historiske strukturer: Meget forskellige politiske og juridiske kulturer, fundamentalt forskellige geografiske udsyn og implicit heri forskellige historiske erfaringer og oplevelser. Disse dybere historiske kræfter påvirker alle nationer og har til stadighed stærk indflydelse på, hvorledes hele det internationale system fungerer. På den anden side må man forstå på Verhofstadt, at historiens stærke strøm kan beherskes af mennesker. Når blot det rigtige og helt særlige individ gør sin entre på scenen, en ung og endnu ukendt brite, der som en anden Moses vil føre sit folk tilbage til det hellige land: Den Europæiske Union. Hvad der mislykkedes for grundlæggerne af det europæiske fællesskab, vil fremtidens generationer rette op på. Og under alle omstændigheder omhandlede folkeafstemningen slet ikke dette historiefilosofiske perspektiv.

Verhofstadt slår nemlig et skarpt sving og hævder nu, at spørgsmålet om

"Det er i øvrigt Verhofstadts opfattelse, at det på et tidspunkt vil lykkes en ung brite at føre Det Forende Kongerige tilbage til Europa"

inden for det konservative parti, der var kommet ud af kontrol. Slutteligt er det ifølge Verhofstadt vigtigt at forhandlingerne om Brexit munder ud i en aftale, der sikrer et stabilt forhold mellem London og Bruxelles, og som sikrer, at de stærke historiske og kulturelle bånd på begge sider af kanalen fortsat består.

Verhofstadt opstiller således i sin analyse to meget forskellige og i sammenhængen uforenelige forklaringsmodeller for Brexit.

Brexit grundlæggende skyldes en indenrigspolitisk konflikt inden for det konservative parti. Om der så findes en mulig sammenhæng mellem indenrigs- og udenrigspolitikken, og hvordan de historiske strukturer kan indpasses heri, er der ingen overvejelser over. Spørgsmålet om de konservatives sammenbrud og den bredere befolknings mening om Storbritanniens plads i Europa medtænkes heller ikke. Verhofstadts behandling af Brexit ender således med at hænge frit svævende i luften,



spændt ud mellem meget forskellige elementer, som vanskeligt lader sig forene til en syntese. Det efterlader spørgsmålet om, hvorvidt EU-systemet overhovedet tager den britiske udmeldelse alvorligt, og om der findes en reel vilje til at skabe en ny langtidsholdbar løsning for Storbritannien og det øvrige Europa, som var udgangspunktet for talen. Hvis ikke, kan konsekvenserne meget vel blive uoverskuelige.

Et farligt spil og den usikre fremtid

Guy Verhofstadts udgangsreplik om behovet for at skabe en post-Brexit aftale, der sikrer fortsat stabile

Som om det ikke var nok, er den seneste udmelding fra EU's overordnede chefforhandler Michel Barnier om Brexits økonomiske aspekter meget bastante og synes ikke at levne megen plads for kompromisser, og den førømtalte Verhofstadt mener ligefrem, at den britiske regering slet ikke har forstået, hvordan artikel 50 fungerer. En større konflikt synes derfor meget sandsynlig, selv om der naturligvis er et stykke tid til, at forhandlingerne skal afsluttes. Theresa Mays svar på de kaotiske tilstande i britisk indenrigspolitik og på det voldsomme udefrakommende pres, blev at udskrive parlamentsvalg som blev afholdt den 8. juni.

"Parlamentsvalget har med orkanagtige styrke konsolideret de kaotiske tilstande i britisk politik."

relationer mellem London og Bruxelles, er allerede på nuværende tidspunkt, inden forhandlingerne for alvor er begyndt, stærkt udfordret. Således er den gamle strid mellem Storbritannien og Spanien om Gibraltars status genopblusset. Dette skyldes, at unionen pludselig har valgt at forlade sin mæglerrolle og nu giver Madrid vetoret til at blokere den samlede Brexit-aftale, såfremt der ikke findes en løsning på konflikten. Dette har fået den geopolitiske analytiker James Rogers til at konkludere, at Bruxelles bevidst forsøger at skabe splid mellem London og Madrid med det formål at sikre sammenholdet blandt de tilbageværende medlemslande.

May kom under massiv beskyldning herfor, og anklagerne lød bl.a. på opportunisme, brudte løfter og en dyrkelse af engelsk nationalisme.

Hvis det var Theresa Mays håb, at valget ville styrke regeringens mandat og dermed dens forhandlingsposition over for Bruxelles, samt skabe en form for ro på hjemmefronten, fejllæste hun totalt det politiske landskab. Parlamentsvalget har med orkanagtige styrke konsolideret de kaotiske tilstande i britisk politik. De konservative mistede deres flertal og står nu over for at skulle skabe en skrøbelig politisk alliance i forsøget på at bevare regeringsmagten, mens rivalerne fra Labour fik et overraskende godt valg og fremstår meget styrket i oppositionsrollen.



Labours leder Jeremy Corbyn erklærede dog tidligt i forløbet, at han støtter op omkring Brexit-afstemningen, hvorfor det tilbageværende spørgsmål nu drejer sig om, hvilken form for Brexit-aftale, der kan forhandles på plads, og netop dét er ikke et spørgsmål, som den britiske regering – uanset partifarver ene om at bestemme.

Under alle omstændigheder var troen på, at et valg ville skabe afklaring og nationalt sammenhold nok altid ønsketænkning. Brexit vil blive en kaotisk og rodet affære, uanset hvor mange krumspring man forsøger at gøre. Det er dog først som sidst nødvendigt at gøre sig klart, at i forhold til Brexit-spørgsmålet som helhed, er der nu blevet sat større historiske kræfter i spil. Kræfter, der

ikke kan styres af nogen enkelt statsmand- eller kvinde. Otto V. Bismarcks berømte definition af den store statsleder som den, der “hører Guds gang gennem historien og griber fat i en flig af hans kappe” indrammer meget godt Theresa Mays (eller hvem en mulig ny premierminister nu må blive) forsøg på at beherske en situation, hun for længst har mistet kontrollen over, men det samme gør sig gældende for Bruxelles.

Theresa May vil i det hele taget næppe være i stand til grundlæggende at kontrollere Brexit-processen. Dertil er de historiske strømme for stærke. Den britiske premierminister kan blot håbe at springe til på det rigtig tidspunkt og “gribe fat i en flig af Guds kappe”. Bruxelles vil dog heller ikke få meget ud af en konflikt med briterne, og det

"Der var en tid, hvor det passede sig, og der er en tid, hvor det passer sig, at det hører op." Thomas Paine – Common sense (1776)

bedste, der kan gøres, er måske med den amerikansk/engelske oplysningsfilosof Thomas Paine at erkende, at der var en tid, hvor det fungerede, og der nu er en tid, hvor det må høre op. Skriftet, hvori Paine skriver om denne problemstilling, er fra den tid, hvor det var Storbritannien, der med alle midler søgte at fastholde nogle oprørske provinser fra at forlade imperiet. Verdenshistorien er bestemt ikke uden ironi.

Skrevet af Thomas Lie Eriksen

Thomas Lie Eriksen er cand.mag. i historie fra Københavns Universitet og er freelanceskribent med speciale i internationale relationer og moderne europæisk historie. Han har tidligere skrevet for bl.a. Politiken, Information, Ræson og IPmonopolet.





RELIGIONENS BETYDNING I POLITIK: ET FOKUS PÅ FLYGTNINGEPOLITIK I TYSKLAND

Lige siden 9/11 har der været en stigende interesse for sammenhængen mellem politik og religion. Forskere i internationale anliggender har længe vidst, at religion kan være årsagen til eller katalysator for (inter-)nationale konflikter.

Inden for sociologi har forskerne blandt andet været interesseret i, hvor stor en rolle, religiøs orientering har på et samfunds evne til at integrerer nye folk i samfundet, samt, hvilken indflydelse religiøs orientering har på evnen til at integrerer sig i et nyt samfund, og hvor stor en rolle religion spiller i frygten mellem borgere og asylansøgere ('de andre').

Teorier

Socialkonstruktivisme er en teori, som forsøger at forklare hvordan forskellige opfattelser af samfundet og andre mennesker opstår. Hvorimod naturvidenskabelige teorier forsøger at opnå en "universel sandhed" om naturen og verdenen, anser socialkonstruktivismen menneskers opfattelse, som noget der er social konstrueret. Ifølge denne teori er menneskers opfattelse således ikke et resultat af noget medfødt eller "naturligt". Derimod er vores opfattelse af os selv og andre, et resultat af blandt andet vores kultur og det samfund vi er opvokset i. Socialkonstruktivisme omhandler derfor forholdet mellem aktører og forskellige strukturer – såsom staten og strukturerne i samfundet, som kan variere meget fra land til land, kultur til kultur.

Ifølge en af socialkonstruktivismens grundlæggere Max Weber, er "vi..kulturelle væsener med kapaciteten og viljen til at tage en bevidst holdning til verden og til at låne det betydning". Med dette menes der, at vi som mennesker forsøger at finde en forklaring på, hvad det er der sker omkring os. Vi konstruerer således praksisser og hierarkier til at hjælpe med at udlede betydninger fra verden omkring os. Denne praksis er kulturelt betinget og adskiller sig fra den ene kultur til den anden, hvorfor der kan være sammenstød, når millioner af mennesker fra én kultur flytter til en anden kultur.

Foruden dette påpeger en anden socialkonstruktivistisk teoretiker, Benedict Andersons (1996), at en stats nationale identitet, ofte baseres på en national fortælling. Denne fælles fortælling baseres på kulturelle praksisser, historiske begivenheder mm. og skaber et 'forestillet fællesskab', hvor alle deler den



samme grundlæggende fortælling om hvem de er som folk. Dette fællesskab kan ligeledes føle sig truet, hvis der kommer mange med en meget anderledes fortælling og national forståelse – som f.eks. millioner af muslimske flygtninge til et kristent Tyskland.

I denne artikel bruges socialkonstruktivisme til at vise, hvordan kristendommen spiller en vigtig rolle i den tyske nationale identitet, hvordan den opbygger et sæt af normer og værdier, og hvordan dette spiller sammen med det store antal flygtninge, der ankommer med et andet sæt af religiøse normer og værdier.

Baggrund

I Tyskland er der en adskillelse mellem religion og stat, hvor staten griber så lidt ind som muligt i religionen, mens den stadig har det sidste ord i tilfælde af juridiske sager (Korioth & Augsburg, 2010). Staten støtter således ikke en enkelt religion og religion spiller ikke en rolle i institutioner såsom sygevæsenet og skoler, dog er de kulturelle rødder for samfundet stadig præget af, at landet har været kristent så længe og religion spiller en rolle i den private sfære.

Når man siden flygtningekrisen i 2016 i Tyskland har set en stigende tendens blandt borgere og politiske partier påpege religiøse forskelle i tilgangen til asylansøgere, er dette derfor problematisk. Grunden til dette er, at denne adskillelse mellem asylansøgere



og tyske borgere betvivler det sekulære grundlag i det tyske samfund og det kan endvidere føre til diskrimination og ifølge Grabow (2011) går det også imod de kulturelle kristne rødder om næstekærlighed. Ganske vist er det ikke muligt at være fuldstændig neutral ift. religion, som ofte er roden til asylansøgenes flugt og som kan være meget forskellig fra den religiøse identitet i værtslandet. Men dette bør ikke stoppe landes stræben efter at være så neutrale som muligt, og ikke lade fordommene sejre.

Ikke desto mindre anvendes religion som et af de primære argumenter i håndteringen af flygtningekrisen. Islam påpeges ofte som grunden til at asylansøgere ikke kan integreres i det vestlige samfund, mens kristendommen danner grundlag for hvorfor et land ikke kan tage imod flygtninge, eller på den anden side, hvorfor et land bør tage imod dem. Der synes således at være to forskellige forståelser af kristendommen ift. flygtningekrisen. Den humanistiske tilgang, som den er beskrevet i historien om den barmhjertige samaritaner (Lukas 10: 25-37, New International Version) og den beskyttende eller konservative tilgang til kristendommen, som en religion, der skal beskyttes mod islamisk indflydelse.

Den konservative version af kristendommen kan bl.a. findes i Polen og Ungarn, som på baggrund af dette helt afviser at tage imod flygtninge. Men den konservative version ses også hos nogle partier på den tyske højrefløj. Særligt det tyske anti-indvandringspartiet Alternative für Deutschland, Alternativ for Tyskland (AfD) og PEGIDA



(Patriotische Europäer gegen die Islamisierung des Abendlandes/ Patriotiske europæere mod islamiseringen af Vesten) er præget af denne tilgang til kristendommen. Hvoraf Viktor Orban i Ungarn tog føringen i afvisning af asylansøgere fulgte de tyske partier AfD og PEGIDA senere med, med en

"Hvoraf Viktor Orban i Ungarn tog føringen i afvisning af asylansøgere fulgte de tyske partier AfD og PEGIDA senere med"

begrundelse om beskyttelsen af den nationale, kristne, identitet fra at blive overvældet af muslimske flygtninge. Ved at bruge kristendommen som argumentation for lukkede grænser, følger disse bevægelser ikke det kristne budskab om næstekærlighed, og den står i kontrast til den humanistiske tilgang til kristendommen, som paven og Tysklands Kristendemokrater (CDU) med Angela Merkel i spidsen, forsøger at fremme. De påpeger nemlig at det er moralsk rigtigt, og faktisk en

international forpligtelse, at hjælpe de syriske flygtninge. Der er altså et sammenstød mellem, hvordan nogle politikere bruger kristendommen til at tjene deres egne politiske interesser.

Kristendemokraterne, anti-islamisme og Tyskland

Assisterende professor i politisk økonomi Fetzer og Dr. habil. Grabow, beskriver, hvordan kristne demokratiske partier har formet politik i flere europæiske lande, samt hvordan de har været et centralt element i integrationsprocessen for Den Europæiske Union.

Kristendemokraterne defineres i denne sammenhæng som en politisk bevægelse, der opstod i Europa, med kulturelle rødder i den velgørende katolske tradition og arbejdstagerens fagforeninger. Tysklands Kristendemokrater (CDU) har på linje med søsterpartier i andre europæiske lande, søgt at samle landet og fremme den europæiske integrationsproces.

CDU står således i midten af det politiske spektrum og repræsenterer en bred vifte af befolkningen, både liberale, konservative og i nogen grad også socialister. CDU bruger "kristne begreber" og "ansvar for Gud" som grundlag for sin politik, og fra disse værdier forsøger partiet at favne en bedre fremtid for alle, uanset deres nationalitet, religion, politiske standpunkt eller seksualitet. Partiet sætter derfor kristne værdier som tro, kærlighed, og håb meget højt, ligesom familie og arbejde er vigtige aspekter i

"CDU mener ligeledes, at deres forståelse af de kristne værdier kan være en hjælp i håndtering af udfordringerne i flygtningekrisen."

deres politik. CDU mener ligeledes, at deres forståelse af de kristne værdier kan være en hjælp i håndtering af udfordringerne i flygtningekrisen. Kansler Angela Merkel forsøger til stadighed at promovere den barmhjertige samaritaner eller humanistiske tilgang til flygtningekrisen. Men fremkomsten af anti-indvandrings partier, som PEGIDA, der siden 2014 har arrangeret antiislamistiske demonstrationer rundt om i tyske byer, og AfD, et indvandrefjendsk parti, som søger at fremme nativisme og beskyttelse af den kristne identitet Tyskland, har gjort dette meget vanskeligt.

Den humanistiske tilgang led yderligere et knæk efter nytårsaftenen i 2016, hvor omkring 1000 mandlige migranter af mellemøstlig og nordafrikansk herkomst, antastede og seksuelt forulempede omkring 80 kvinder i Köln. Brugen af blandt andet denne episode som argumentation for en mere konservativ tilgang til flygtninge, har betydet at PEGIDA har vundet stadig flere tilhængere og AfD har vundet stærkt frem i en række delstatsvalg. CDU er på den anden side kommet under pres. Under flygtningekrisen er kristendommen således blevet brugt af begge sider til at understøtte deres respektive politiske standpunkter. I løbet af krisen skete der desuden et skift i den offentlige holdning til flygtningene, hvilket bliver



PEGIDA demonstration i Dresden.

PEGIDA og AfD er præget af den konservative tilgang til kristendommen, som en religion, der skal beskyttes mod islamisk indflydelse.



afspejlet i de vedtagne migrationspolitikker fra perioden.

Tyskland, flygtninge og kristendommen

Analyser har vist, at da Tyskland valgte at ignorere de internationale aftaler, såsom Dublin-protokollen, vidste de, at der ville komme mange flygtninge. De tyske myndigheder sagde, at de var parate til at tage imod 800.000 flygtninge frem til udgangen af 2015. Der ankom dog over en million, trods forsøg på at standse strømmen. Heldigvis var der mange i Tyskland, der var villige til at hjælpe flygtningene efter kansler Angela Merkel havde lovet dem asyl. Disse borgere og

I september 2015, var den religiøse baggrund af flygtningene uden betydning, da tyskerne blot så mennesker i nød. Siden har dette ændret sig, dels på grund af det store antal flygtninge og dels på grund af de voksende anti-indvandrings bevægelser såsom AfD og PEGIDA. Gennem analyse af nyhedsmedier er det blevet tydeligt, at Tyskland viser 'moralisk lederskab' i denne krise. Den almindelige tyske borger føler sig imidlertid nødsaget til at hjælpe det langsomme bureaukrati, ved at donere tid, penge og tøj til at hjælpe flygtninge, så de ikke ender med at mangle dækning af basale behov. Denne humanistiske holdning

"I september 2015, var den religiøse baggrund af flygtningene uden betydning, da tyskerne blot så mennesker i nød."

organisationer handlede ud fra, hvad der var moralsk rigtigt at gøre, at hjælpe dem i nød, som eksemplificeret i fortællingen om den gode samaritaner. Nyhedsmedierne indikerer, at der er forskellige meninger om, hvorvidt religion bør spille en rolle i politik. Tysklands finansminister, Wolfgang Schäuble, mener, at religion er et springbræt for politik, og derfor ikke bør være en privat sag. Kristendommen bør være til stede som grundlag for politik for at sikre, at politiken bliver på den rette kurs og ikke bliver til et spørgsmål om magt. Der vil altid være en sammenhæng mellem religion og politik, selv om de to er adskilt på papir. Religion anses derfor som en af grundpillerne i etik og politisk etik, og er også en kilde til et samfunds værdier.

til flygtningene, som støttes af 57-59 procent af den tyske befolkning som mener at Tyskland bør tage flere flygtninge (august 2015), kan forklares på to måder. Den ene er gennem flygtningebaggrund af mange tyskere, den anden er de iboende kristne værdier, der strømmer gennem alle lag af det tyske samfund, som en integreret del af den tyske nationale identitet og som CDU forsøger at fremme igennem deres politik.

Konklusion

Religion har haft indflydelse på indvandringspolitikken i Tyskland. Dens indflydelse manifesterede sig som reaktion på menneskelige sikkerhedsproblemer. Først for flygtningene, senere for det tyske folk, da antallet af flygtninge voksede og tyskerne begyndte at opfatte dem som



en trussel. Der har været et skift i den måde, hvorpå der blev talt om flygtningene, især efter begivenhederne i Köln nytårsaften 2016, hvor der kom mere fokus på religiøse forskelle og frygten for islamisering. De kristne værdier, der kan udledes fra historien om den barmhjertige samaritaner var stærke i starten, men svandt i løbet af efteråret 2015 og har oplevet et kraftigt fald i begyndelsen af 2016. Det lader til, at kristendommen stadig er en del af den tyske nationale fortælling, selv om det ikke praktiseres meget i det offentlige rum. Religion er derimod flyttet til den private sfære, men den påvirker fortsat værdierne i den offentlige debat og det sammenstød, der er mellem de kristne elementer i den tyske nationale identitet, og den islamiske baggrund hos mange af flygtningene. Grupper langt til højre, oplever en stigning i medlemstal, mens de hævder at beskytte den nationale identitet, på et fundament af kristendom. Disse bevægelser ser sandsynligvis det voksende antal muslimer i landet, som

en trussel mod deres kulturelle rødder. Men ved at afvise flygtninge på grund af religion, ignorerer de visse centrale dele af Bibelen, de dele, der indeholder budskabet om medfølelse og kærlighed.

Angela Merkel gjorde, hvad mange politikere, der ønsker at blive genvalgt, undlader at gøre. Hun tog det hårde og måske upopulære valg – et valg, der på kort sigt kan være udfordrende og dyrt, men som i det lange løb er nødvendig for, at Tyskland kan fortsætte med at vokse sig stærk både økonomisk og politisk i Europa. Hvis tyskerne bliver mindet om deres religiøse tolerance, og de skræmmende billeder af terrorisme bliver erstattet med fortællingen om mennesker med akut behov for hjælp, kunne dette lette integrationen af de mange flygtninge og mindske sandsynligheden for yderligere diskrimination og distancering mellem tyske borgere og asylansøgere.

Skrevet af Bastian Friborg

Bastian har en MA i Internationale Anliggender og en BA i Religiøse Studier fra Københavns Universitet. Han har i særdeleshed en interesse for flygtningepolitik og internationale organisationer.





AT KOMMUNIKERE OM UDVIKLING: FOKUSER PÅ RESULTATER OG DE LOKALES STEMME

Danskerne ved ikke nok om FN's Verdensmål. Samtidig er kommunikationen om udviklingsarbejdet og udviklingslande præget af unuancerede og fundraisings-orienterede kampagner.

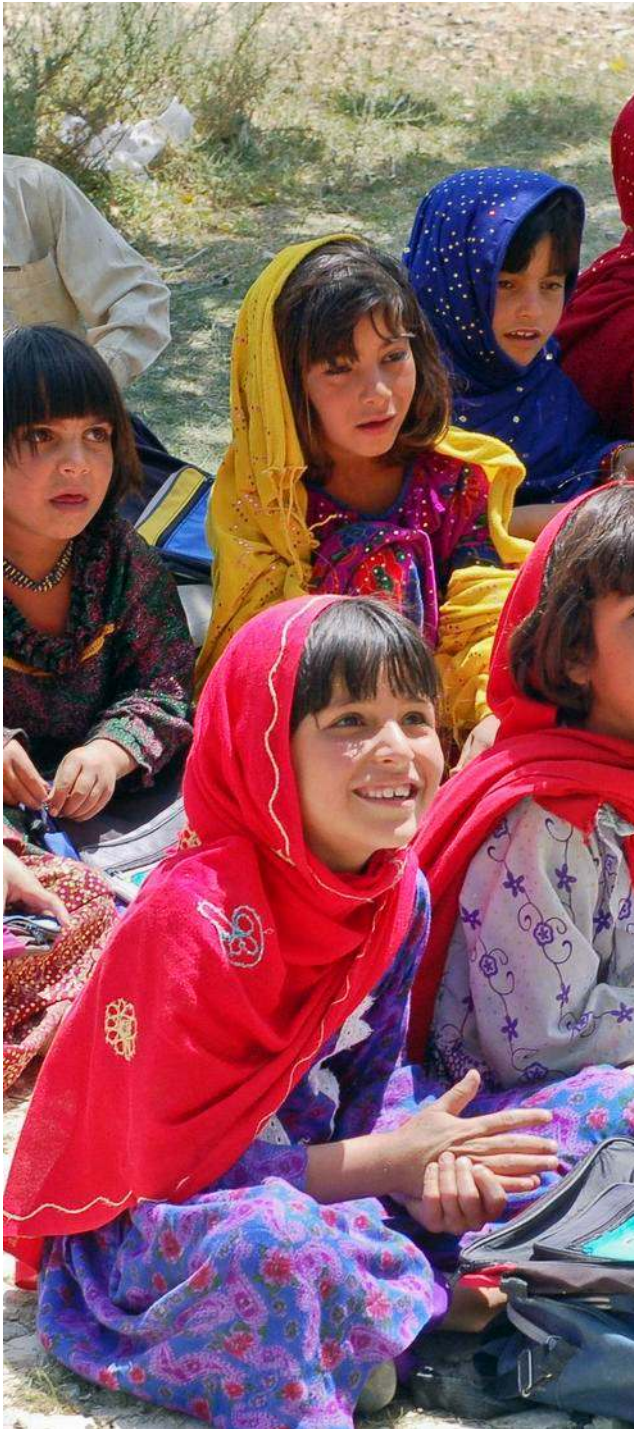
Derfor er det positivt, at kommunikation indgår i den danske udviklingsstrategi. Her i artiklen giver jeg nogle bud på, hvad sådan en kommunikation kan indeholde, for at blive mere nuanceret.

Den danske regering udgav i januar 2017 sin nye udviklingsstrategi "Verden 2030", udarbejdet under ledelse af tidligere udenrigsminister Kristian Jensen (V). Strategien hælder sig op af de 17 Verdensmål, vedtaget af FN i 2015, og prioriterer 4 pejlemærker, som Danmark har valgt at arbejde med i sin udviklingspolitik. Ud over det konkrete arbejde med bestemte Verdensmål, afsætter strategien også et underafsnit til kort at beskrive målsætningerne for kommunikationsstrategien vedrørende Danmarks udviklingsindsats. Helt konkret ønsker den danske regering, at engagere den almene dansker gennem kommunikationen af resultaterne fra udviklingsarbejdet. Og det er der brug for. En analyse fra EU's analyseinstitut, Eurobarometer, viser,

at 89 procent af danskerne enten ikke har hørt om FN's Verdensmål eller ikke ved, hvad de går ud på. Dette er ud over i sig selv et højt tal, også højere end EU-gennemsnittet på 87 procent. Med denne høje grad af uvidenhed omkring FN's Verdensmål blandt den danske befolkning, er det altså yderst vigtigt, at gøre en indsats ud af at oplyse om disse – samt oplyse om Danmarks udviklingsarbejde generelt. For samme analyseinstitut har også fundet, at 89 % af borgerne i EU-landene mener, at "det er vigtigt at hjælpe folk i udviklingslande". Der er altså stor støtte til udvikling blandt EU borgerne. Men skal denne støtte bevares, er der brug for at kommunikere de resultater, udviklingsindsatsen producerer, så flere danskere bliver oplyste om den danske udviklingsindsats.

Fundraising-kommunikation

For hvordan kommunikerer man om udvikling? Dette er et vigtigt og ofte overset spørgsmål. Kommunikationen kommer sjældent fra landende selv, da



de befolkninger som modtager udlandsstøtte oftest tilhører de mere marginaliserede grupperinger i samfundet. De er altså folk med begrænsede ressourcer, begrænset indflydelse og derfor begrænsede muligheder for at repræsentere sig selv. Det betyder, at den udviklingskommunikation DANIDA og andre organisationer og aktører i udviklingssektoren producerer og publicerer i Danmark, i stor udstrækning bliver det eneste indblik, vi får i hverdagen i udviklingslande. Og det er et problem.

Ifølge DANIDA domineres fortællingen om udviklingslande og udviklingssamarbejde lige nu af det, der kaldes "fundraising-kommunikation" – altså kommunikation, der skal sælge et budskab. Det gør den ved at formidle nød, som vi skal reagere på, samt ved at præsentere enkle og simple løsninger. Danmarksindsamlingen er blandt andet af NGO'en Afrika Kontakt blevet kritiseret for at gøre brug af denne type forenkende kommunikation. Et andet eksempel på en sådan type kommunikation er ligeledes Børnefondens kampagner for at skaffe sponsorer til børn i Afrika. Her præsenteres vi for tynde, unge børn, der bærer tunge ting og laver fysik hårdt arbejde. Løsningen er simpel: Doner penge. Samtidig hører vi aldrig repræsentanter fra befolkningen tale – de er selv uden en stemme. De er uden agens og har brug for hjælp. Som DANIDA selv konkluderer, giver dette et unuanceret billede af udviklingsindsatsen, samt af udviklingslandene. Det kan på sigt gå ud over den nationale støtte til udviklingsarbejdet. For hvis vi bliver præsenteret for den samme elendighed år for år, er der så overhovedet sket fremskridt?



Og hvis løsningen er så simpel (læs: flere penge), hvorfor sker der så ikke noget? Netop derfor er måden, vi kommunikerer om udvikling på essentiel for udviklingsarbejdet. Og derfor er det vigtigt, at danskerne kender til Verdensmålene og fremskridtene med disse – så de ved, at indsatsen både er ambitiøs og

konklusion, at man bør lade folk fortælle deres egne historier i stedet for at fortælle den for dem. For det er vigtigt, at vi inkluderer de mennesker, det handler om. Hvis det eneste billede danskerne får af indbyggerne i det Globale Syd er sultende børn, får de et udpræget negativt indtryk af tilstandene og en ide om passive folk uden stemmer, som måske endda lever af vores godgørenhed. Et eksempel på et humoristisk forsøg på at vende fundraising-kommunikation om ses i ”kampagnen” Radi-Aid, udarbejdet af Norwegian Students’ and Academics’ International Assistance Fund, der opfordrer afrikanere til at donere radiatorer til nordmænd, fordi de jo fryser.

I stedet for at præsentere lokale afrikanske bønder som passive, hjælpeløse mennesker, som vi taler på vegne af, skal vi give dem en stemme i offentligheden. Eksempelvis kunne DANIDA udgive nyhedsbreve med udgangspunkt i fortællinger fra landsbyer, hvor et projekt har fundet

"Og hvis løsningen er så simpel (læs: flere penge), hvorfor sker der så ikke noget?"

fører til resultater.

Den nuancerede udviklingskommunikation

Timbuktu Fonden er et initiativ, som er skabt med dette formål. Fonden er en selvstændig fond med det formål at fremme u-landsoplysning og journalistik i Danmark. I 2016 afholdte Timbuktu Fonden en konference ved navn Communicating Worlds, som netop handlede om, hvordan man kommunikerer om udvikling og det Globale Syd. Her var en central

sted. Samtidig er det vigtigt, at man fylder mere i de større danske medier, hvis man vil nå ud til en bredere befolkning. Her kan man eksempelvis bruge programmer som Deadline og Horisont fra DR (eller endda Aftenshowet), hvor man kan invitere både danske udviklingsarbejdere, samt de mennesker udviklingsindsatser fokuserer på. Generelt er det vigtigt, at nuancerne træder frem. At det at betale flere penge ikke præsenteres som den eneste løsning. Og at man faktisk viser, at de danske



bistandskroner leverer resultater. Verdens Bedste Nyheder, der som nyhedsmedie fokuserer på de positive elementer i det globale udviklingsarbejde, er et godt eksempel på en indsats hvor man fokuserer på resultater frem for elendighed.

For danskerne kender ikke til Verdensmålene eller resultaterne fra udviklingsarbejdet, men på grund af fundraising-kommunikation kender vi til elendighed. Derfor er det vigtigt, at viden om Verdensmålene og Danmarks udviklingsindsats generelt spredes til den danske befolkning, så de også får en indsigt i de nuancerede og ambitiøse mål, verden er blevet enig om – samt de resultater, udviklingsarbejdet skaber under disse rammer.

Og det er vigtigt, at vi gør en indsats i at give stemmer til de lokale folk, som arbejdet drejer sig om. Derfor er det positivt, at den nye Udviklingsstrategi inkluderer kommunikation som et punkt, der skal prioriteres – for det er der brug for.

Skrevet af Jacob Lang Laursen

Jacob læser til en kandidat i Internationale Studier på Aarhus Universitet. Han har derudover en bachelorgrad i Antropologi med tilvalg i Religion, Politik og Samfund samt Udviklingsstudier. Jacob har bla. lavet feltarbejde i Litauen og Nicaragua, og er aktiv i Amnesty International, hvor han er gruppekoordinator for den lokale frivilliggruppe i Aarhus.



"At arbejde er et valg som ikke er frit. Langt de fleste af os arbejder, som del af en flok. Det bliver vi nødt til, for sådan er det globale økonomiske system indrettet."



DEN NEOLIBERALE ARBEJDSMORAL ER I DEN VESTLIGE VERDEN TÆT PÅ AT VÆRE UNIVERSEL

W*hen you want to succeed as bad as you want to breathe, then you'll be succesful - Eric Thomas, amerikansk forfatter, motiverende coach og præst.*

De vestlige lande er bygget op med arbejde. Vores landes samfund bygger på arbejdsdyden. Den grundlæggende moralske regel, der sammenbinder de enkelte landes fællesskaber og deres offentlige institutioner, er, at der arbejdes og der dannes karriere. Der arbejdes, så der kan blive betalt skat. Det ligger naturligt for alle vestlige mennesker, at når vi bliver født, binder vi os automatisk til denne arbejdskontrakt. Så vi bidrager til samfundet. Så vi kan regne med brandvæsnet. Så vi kan få adgang til sundhedsforsikring og så vi har vores ubetingede retssikkerhed.

At arbejde er et valg som ikke er frit. Langt de fleste af os arbejder, som del af en flok. Det bliver vi nødt til, for sådan er det globale økonomiske system indrettet. Men giver dette forhold mening, når vi lever i et samfund, hvis vigtigste moralske princip er personlig frihed? Skal den globale stressepideemi ikke forstås som et udtryk for, at arbejde netop er begyndt at begrænse vores personlige frihed? For at kunne forstå, hvorfor vi er stressede, bliver man nødt til at se nærmere på, hvorfor arbejde og dets succesbegreb har fået den betydning, det har i dag. Med det er det nødvendigt med et overblik over den idehistoriske udvikling, begrebet succes har været igennem.

Arbejde Giver Livet Mening

I de skandinaviske lande er samfundskontrakten yderst bindende. Det offentlige, som bliver betalt igennem arbejde, finansierer både det kollektives og det individuelles liv og trivsel. Derfor er det helt naturligt, at det er blevet en betingelse for de skandinaviske kulturer, og selvfølgelig også resten af de vestlige kulturer, at arbejde er det, som giver livet mening. At vi holder hinanden op på, at vi arbejder. Det er derfor, at man som det allerførste til en fest eller et selskab af dem man ikke kender bliver spurgt, hvad man arbejder med. Det er vigtigt, at man har svaret klar.

De borgerlige partier herhjemme i Danmark mener, at arbejde skal kunne betale sig. Men hvad der menes er ikke, at skatterne betaler for sundhedsforsikring og gratis uddannelse. Nej, hvad der menes er udelukkende økonomisk egen vinding: at det skal kunne betale sig at arbejde.



De radikale neoliberale mener endda, at der er brug for en minimalstat, for det offentlige forhindrer de frie mennesker i at kunne realisere det frie samfund, der automatisk regulerer sig selv og giver mennesket kontrol over dets egen vinding.

Det Frie Individ og Facebook

Idéen at vi grundlæggende er frie individer. At vi står til regnskab for de handlinger, vi begår er en filosofi, der ligger den neoliberale ideologi meget nær. Det virker til, at denne tankegang er en grundlæggende selvfølgelighed hos langt de fleste mennesker i den vestlige verden. Også på venstrefløjen.

mennesket indeholder. At éns eksistens bliver anerkendt, så snart noget lykkes, og ikke så snart noget fejler, er en misrepræsentation af virkeligheden. Facebook har banet vej til en helt ny måde at socialisere på, og denne måde er et symptom på et amerikansk kulturfænomen, som har sine fordele og ulemper. Hvis vi går helt tilbage i historien, er det, idehistorisk set, et fænomen, der er kommet ud af en nordvesteuropæiske kultur, som bygger på den protestantiske etik om måden, hvordan man tidligere forstod ens rolle i forhold til den kristne gud. Hvad man skyldte ham og hvordan man kunne opnå hans frelse.

"Facebook har banet vej til en helt ny måde at socialisere på, og denne måde er et symptom på et amerikansk kulturfænomen, som har sine fordele og ulemper."

Symptomet på dette er Facebook. Det er ikke et kulturelt fænomen, der direkte beviser denne holdning. Men selve det psykologiske paradigme som Facebook eller Instagram muliggør, og som er blevet godtaget som almindelighed i både populærkulturen og i subkulturelle kredse, er symptom på denne holdning. At vi gerne vil vise den succes, vi arbejder for, og så stå til regnskab for den. At gøre den selvfortjent.

Facebook skaber et paradigme, hvor positivitet og tanken om arbejdsucces er de mest dominerende mentaliteter, der får plads til at udfolde sig. Hvor ekstroverthed er det menneskelige karaktertræk, der mestendels accepteres. Mange psykologer vil mene, at dette langt fra repræsenterer hele det psykologiske spektrum,

Det Psykologiske Forhold til Gud

Oftest afslører en idehistorisk gennemgang et overblik over de fordomme og forudindtagetheder, vi normalt ikke tænker over, at vi har. Med hensyn til succesbegrebet i dag, er sådan et overblik nødvendigt, fordi begrebet er begyndt at få flere ulemper end fordele.

Max Weber, der var tysk sociolog i det 19. århundrede, gav et overblik over succesbegrebets udvikling. Han lavede en analyse, der forklarede, hvor de kapitalistiske idealer om egen vinding og succes kom fra. Det var den protestantiske tanke om at være stærke i troen på Gud, som banede vejen til den kapitalistiske egen-vinding-kultur. Gud ville kun give frelse til den som var stærk i troen, så denne person kunne opnå evigt liv i



himmerige. For endnu længere tid tilbage havde man den gamle katolske fremgangsmåde som groft sagt var anderledes. Den var sådan, og er sådan set stadig, at man opnår Guds kærlighed ved at følge et trosbaseret handlingsmønster. Igennem handling kommer man tættere på Gud og opnår frelse. Man betaler almisser, bygger en masse høje, udsmykkede katedraler og f.eks. bekender sine synder i tale til en præst. Efter reformationen blev alt dette i Central- og Nordeuropa opfattet som ren og skær blålus.

Reformationen og protestantismen banede vej til et andet og mere paradoksalt psykologisk forhold. På den ene side havde man aldrig chancen for at bekræfte selv, om man tilhørte blandt Guds frelste, og på den anden side var det ikke op til én selv, om man

var frelst. Man kunne dog, hvis man var stærk nok i troen på Gud, vinde frelse, hvis man med psyken prøvede ihærdigt nok. I den protestantiske trosretning calvinismen, som dominerede på det nordamerikanske kontinent, var der prædestination, hvilket betød, at Gud allerede før et menneske var født havde bestemt om han eller hun var fortabt til helvede eller frelst til himlen.

De to kategoriske og begrebslige lejre, frelst eller fortabt, faciliterede en personlighedsspaltning i det vestlige menneske som levede under reformationen. Det gjorde, at disse mennesker i bund og grund var handlingslammet i forhold til deres egen frelse. Intet kunne reelt gøres, hvis man helt ville sikre sig og sine nærmeste sjælefred.



Man befandt sig derfor i et limbo af usikkerhed under sit jordiske liv, og frelse var en gave, du ikke kunne vide var din. Frelse ville groft sagt hedde det, der kaldes lykke i dag. Dengang indebar lykken bare den ekstra gave, at man kunne vinde et evigt liv. Man skulle bare helst ende det rigtige sted.

Efter at oplysningstidens ligestillingsprincip begyndte at få sit indtog i den europæiske kultur, begyndte mennesket, på baggrund af denne psykologiske dualisme, at gå op i en fanatisk stræben efter at bevise det gode liv. Frelsen skulle helst kunne ses, og så skulle symbolismen i form af hus og succesfuld virksomhed være meget værd, så man kunne bevise overfor sig selv og andre, at man var en af Guds udvalgte. Selvom det paradoksalt nok ikke var én selv eller ens næste, der kunne afgøre dette. Alligevel drev det folk til at bevise sit frelste værd. For hvem ville af sine medmennesker opfattes, som det eneste alternativ: Det onde selv?

Gud Tages ud af Ligningen

Jo mindre en rolle kristendommen spillede i populærkulturen i takt med at det 20. århundrede nærmede sig, jo mere blev det enkelte menneskes status målt på de parametre, der på overfladen kunne ses og høres. Mennesket havde, når nu Gud var taget ud af ligningen, selv magt over tanken om, hvem der skulle frelses, eller rettere sagt, hvem der var lykkelige. Og det fungerede selvfølgelig også den modsatte vej. Facebook og resten af de sociale medier tilfredsstiller i dag et behov hos det nordamerikanske og europæiske menneske, som har ligget latent flere generationer tilbage.



Muligheden for at bevise sin succes på alle fronter er muliggjort, og vi kan nu overbevise os selv og andre om, at vi ikke falder i taber-kategorien mere. En kategori, der historisk set har været den kristne kategori for de fortabte sjæle.

"Muligheden for at bevise sin succes på alle fronter er muliggjort, og vi kan nu overbevise os selv og andre om, at vi ikke falder i taber-kategorien mere."

Når vi taler om, hvem der har succes i dag, så mener vi dem, der arbejder hårdest. Succes, der er uløseligt forbundet med status i dag, bliver muliggjort med arbejde. Og levnene fra de protestantiske idealer fornemmes klart, når man ser, at synligheden af ens arbejde bliver altafgørende for den populære opfattelse af succes i dag. At psyken i gamle dage var det eneste, der kunne afgøre ens frelse skabte nærmest det modsatte forhold, hvor mennesket alligevel gik op i at bevise sin stærke tro med statussymboler og

materielle goder. Det virker derfor til at protestantismen undervurderede, hvor meget mennesket i virkeligheden er et handlingsvæsen. Et forfængeligt handlingsvæsen. Som mennesker vil vi gerne anerkendes, og med det menes ikke med selve statussymbolerne, men med menneskelig beundring og respekt. Problemet opstår, når vi ikke har andet end symboler som objekt for beundring. F.eks. likes og individets egne instagram-billeder, arbejdsprojekter og ejendomme. Problemet er, at standarden for hvornår vi føler os anerkendt og værdsat er blevet uhensigtsmæssig høj.

Fri Vilje og Selvforskyldt Stress

Flere undersøgelser i både Europa og på det nordamerikanske kontinent viser, at kurven for stressoplevelser og fysiske stresssymptomer blandt de vestlige arbejdsbefolkninger er steget markant indenfor de sidste ti år. Dette må opfattes som en stort vink. Der må være noget fundamentalt galt med den måde vi er begyndt at tænke på.

Filosofisk set kan man gøre stressspørgsmålet til et spørgsmål om fri vilje. For skal man påtage sig skam, hvis man ikke havde et frit valg, da man valgte at arbejde for meget og derfor bukkede under for stress? Svaret er selvfølgelig nej. I det tilfælde blev vi ikke lært til at sige nej nok. For stress er jo ikke selvforskyldt, hvis familien eller samfundet ikke lærte os at sige fra. Den liberale vil mene, at ja, du skal måske skamme dig lidt, fordi du netop havde et frit valg, da du valgte at arbejde for meget og derfor



bukkede under for stress. Det grundlæggende filosofiske spørgsmål, der er blevet stillet siden antikken er: har vi fri vilje? Kan vi fuldt ud bestemme vores egne handlinger og tage hånd om vores egen skæbne? Dette har den vestlige filosofi aldrig givet et definitivt og fyldestgørende svar på. Når det kommer til protestantismen, har man fri vilje, når det kommer til varer og ejendele, dvs. alt det der relaterer til materielle ting. Mennesket kan derfor gøre med det materielle, som han eller hende ønsker, uden at det har direkte konsekvenser for efterlivet. Dog er mennesket lænket til en tilværelse i synd, og det er et menneskes eget

Før vi blev født, var der egentlig ingen der spurgte os, om vi ville være denne slags klodsede robotter: et metafor evolutionsteoretikeren Richard Dawkins fra Oxford Universitet bruger til at forklare mennesket, så det passer ind i den naturvidenskabelige og mekaniske forståelse af mennesket. En forståelse, hvor der ikke synes at være plads til et begreb som fri vilje.

Idéen om Egennyttighed og Lykke

Hvis der var noget eller nogen, der stillede os et valg før vi blev født. Hvad ville vi så vælge, hvis vi kunne vælge, hvor vi bliver født og hvilket køn, vi ville få. Hvilken seksualitet, der ville

"Levnene fra den protestantiske tankegang gør, at det er en naturlig tanke for os, at vi kan vælge lykken."

ansvar at være stærk i troen nok til, at opnå frelse ved hjælp af Helligånden. Ifølge Martin Luther er menneskets eksistens betinget af trældom i henhold til enten Guds vilje eller Satans vilje. Dette er det psykologiske paradigme, der går forud for den mentalitet, vi bærer rundt på i dag.

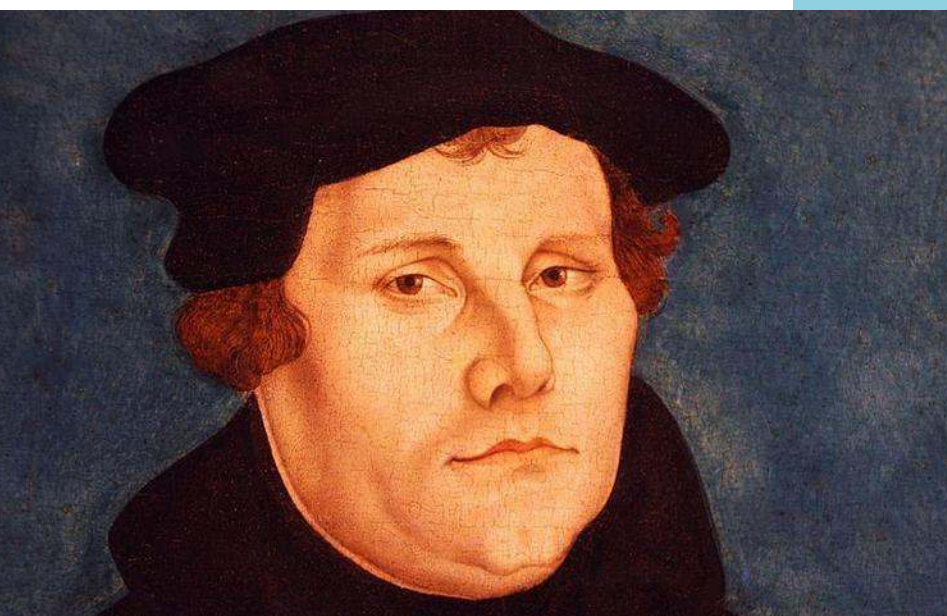
Det 21. århundredes naturvidenskab fortæller en anden historie. At evolutionen med dets blinde kræfter ikke har haft nogen intention om at udvikle et frit individ som mennesket. Vi er blevet født som vandrende maskiner. Mennesker med hjerner, der er påvirkelige og kemiske, mennesker med kroppe, der er sårbare overfor stress.

blive os tilegnet? De fleste, hvis de forestillede sig at stå med sådant et frit valg, ville sikkert vælge et liv, der var bedre og muliggjorde den størst mulige trivsel og lykke. Det er i kraft af tanken om fravær af lykke, at man ville vælge det bedste liv, hvis man kunne komme til det. Og dette psykologiske forhold er drivkraften bag vores forbrugerøkonomi og vores stræben efter karriere. Levnene fra den protestantiske tankegang gør, at det er en naturlig tanke for os, at vi kan vælge lykken. Og valget af lykke er i sig selv nok til, at vi kan få den, hvis vi er stærke i troen på det. Og igen, det eneste alternativ for os er at være ulykkelig.

"Vi trives først og fremmest med følelsen af autonomi: at være fuldstændig i kontrol over vores egen situation og lykke."

Det rum, der muliggør motiverede handlinger som resulterer i lykke eller tilfredshed hos mennesket i vesten, er blevet større og bredere. Principielt og politisk set lever vi i egalitære samfund, og vi bliver fortalt og opdraget til at tage hånd om vores egen skæbne. Hele den vestlige økonomiske model, hvis grundsten blev lagt af Thomas Hobbes og Adam Smith, bygger på denne forståelse af mennesket: At vi er, hvis utæmmet, glubske og i særdeleshed egennyttige. Vi er helt ansvarlige, og hver enkelt af os er afskårne individer fra andre. Vi trives først og fremmest med følelsen af autonomi: at være fuldstændig i kontrol over vores egen situation og lykke. Og så er vi fuldkommen ligestillet.

Denne gamle idé er tæt forbundet med protestantismens idé om egennytthighed og ansvar for egen frelse. En anden og en helt nye idé er, at et menneske kan opnå psykisk velvære, hvis vi arbejder for at opnå de videnskabeligt objektive forhold, der alment gør alle mennesker lykkelige. Denne idé bliver ikke godt modtaget af de fleste mennesker i de vestlige lande, uanset politisk orientering. Den bliver, qua den dominerende liberale tankegang (som har tætte bånd til protestantismen), afvist som bedrevidende, og måske intellektuelt elitær. Der er ingen, der skal komme og fortælle, hvad der gør den enkelte lykkelig, lyder holdningen. Det er noget, man bestemmer selv.



Ifølge Martin Luther (1483-1546) er menneskets eksistens betinget af trældom i henhold til enten Guds vilje eller Satans vilje. Dette er det psykologiske paradigme, der går forud for den mentalitet, vi bærer rundt på i dag.



Naturvidenskabelige undersøgelser indikerer gang på gang, at lykke bygger på, at man stiller sig tilfreds med tilværelsen. Dette bliver nemmere med simple ting, der ikke kan købes for særligt mange penge. Stabile og kærlige sociale forhold er vigtige. At forholdene er der, så det enkelte menneske har følelsen af, at det tænker og handler frit. At der skabes sunde kropslige vaner såsom ernæring og motion. At der er spiritualitet, og at man igennem éns arbejde gør en forskel ved at hjælpe mennesker eller forbedre de generelle forhold for andre menneskers liv. Dertil at éns handlinger, både i arbejde og i éns hverdag, stemmer overens med éns moralske principper. Det er med et andet ord det, som den græske filosof Aristoteles kaldte eudaimonia (menneskelig trivsel).

Liberal Ligestilling Muliggør Statusangst

For at forstå den stressprovokerende statusangst, der er hos det vestlige menneske, når det kommer til arbejde og karriere, så er det også vigtigt at kunne forstå de klassestrukturer, som var forud for de forhold, der er i dag. Tiden under reformationen og under oplysningstiden var præget af et hierarkisk system, der gjorde flertallet af det europæiske folk til trælbundne mennesker. Det var bønderne. Deres eksistens var bundet til det land, de var født på. Gårdherrerene ejede dette land, og derfor også bønderne. Længere oppe i systemet var biskoppen, og måske på samme niveau eller højere var monarken. Og til sidst Gud, som retfærdiggjorde denne samfundsstruktur på et åndeligt plan. Dengang var der naturligvis ingen social mobilitet, når det gjaldt om at forbedre sin status. Det var fordi Gud havde bestemt, at din fødsel afgjorde din status. Der var ingen mulighed for



at øge indkomst eller blive mere oplyst, hvis ens forældre var fattig bonde.

Selv efter den industrielle revolution var kårerne svære, hvis man ville øge sin status. Det gjaldt f.eks. når ens far var anonym fabriksarbejder. Disse forhold var fastlåste, men i det 20. århundrede begyndte det egalitære princip at blive universelt: dvs. mennesker havde lige muligheder. Rent samfundsøkonomisk i særdeleshed i Skandinavien, og så bliver der ingen undskyldninger for ikke at opnå succes. I USA blev det kaldt den amerikanske drøm. Det betyder groft sagt, at dem som er vindere helt selv fortjener at være

Hvad der driver denne stressadfærd hos mennesker er en statusangst, der er afstedkommet af den liberale idé om ligestilling som igen er et levn fra den gamle lutheranske kultur. Globalt set må de mennesker, der prædiker solidaritet og social retfærdighed gøre op med dem selv, hvad det er for en adfærd og tankegang, de har tilegnet sig. Hvad det er for værdier, der omsættes med handling i det private såvel som det offentlige liv.

En idehistorisk forståelse af de sociale mekanismer, der har foranlediget til den dirrende statusangst og den mere og mere alvorlige stress epidemi er helt nødvendig. Vi må blive klar over, hvad

"Vi må blive klar over, hvad det er for en kulturel historie, vi som vestlige individer er en del og led af."

vindere, og dem som er tabere helt selv fortjener at være tabere. Med det liberale blik bliver succes og fiasko, af disse ligestillingsgrunde, helt selvfortjent, fordi vilkårene principielt er de samme for alle mennesker.

Vi Må Revurdere Vores Værdier

Den vestlige venstrefløj, og dem som kalder sig solidariske og tolerante individer, må på globalt plan erkende, at der, selv blandt egne kredse, accepteres neoliberale værdier. Hvor selve kommunikationen af arbejdssucces på de sociale medier, og den hektiske stræben efter statusbekræftigelse igennem en overdreven arbejdsindsats, er blevet symptomer på en psykisk usund egennyttighed afstedkommet af gamle protestantiske idéer. Kort sagt, hvad der resulterer i stress.

det er for en kulturel historie, vi som vestlige individer er en del og led af. Det er for at kunne forstå os selv, og hvorfor vi tænker som vi gør. For vi er lige så meget vores kultur, som vi er mennesker af kød og blod.

Skrevet af Simon Hjortdal

Simon er bachelor i idehistorie og retorik ved Aarhus Universitet. Derudover har han erfaring med bevidsthedsfilosofi fra sit kandidatstudie i filosofi på Københavns Universitet. Hans særlige interesseområder er vestlig psykologi, politisk filosofi samt etik- og moralfilosofi.



KØBENHAVN OG INTERNATIONALE RELATIONER

Når man taler om Københavns Kommune eller kommuner generelt, tænker man ikke umiddelbart på internationale relationer eller FN's verdensmål for bæredygtighed. De nye verdensmål for bæredygtig udvikling ligger dog op til, at ikke-statslige aktører, som byer, organisationer og virksomheder skal spille en central

"Bydiplomati er en af de ældre former for diplomati, i det det blev udøvet før fænomenet om nationalstaten blev oprettet i 1600 tallet."

rolle i at nå målene. Denne artikel vil fokusere på, hvordan byer og særligt hovedstæder, kan være aktiver inden for international politik.

Bydiplomati

Diplomati, som de fleste kender det, er forhandlinger og interaktioner mellem stater. Stats-diplomati indeholder således forskellige tiltag med det formål, at varetage staters interesser i udlandet. Bydiplomati er mindre kendt, men ikke mindre anvendt i dag. Denne form for diplomati baseres på de samme principper som statsdiplomati, men her foregår interaktionerne mellem byer. Bydiplomati er en af de ældre former for diplomati, i det det blev udøvet før fænomenet om nationalstaten blev oprettet i 1600 tallet. Inden da, udøvede man bydiplomati i f.eks. det gamle Grækenland, hvor de vigtigste politiske enheder var byerne Athen og Sparta. Med freden af Westphalia i 1648, der afsluttede Tredivårskrigen i Europa og skabte nationalstaterne, blev staterne derimod de vigtigste politiske aktører på den internationale scene.

Bydiplomati har i de senere år fået større fodfæste rundt omkring i verden, da den store vandring fra land til by, har skabt befolkningstunge og indflydelsesrige byer rundt om i verden. Denne form for diplomati har endvidere vist sig at være en forlængelse af stats-diplomati. Bydiplomati er fx med til at skabe vækst og gode relationer mellem byer i forskellige lande, selvom de nationale interesser (som varetages af staterne) til tider kan støde sammen. Bydiplomati forbindes ofte med prominente storbyer såsom Beijing, Paris og New York. Men mange af de større danske byer er ligeledes engageret inden for bydiplomati, her i blandt Københavns Kommune, som arbejder med flere af dimensionerne inden for bydiplomati.



København og bydiplomati

Overordnet set er der seks dimensioner inden for bydiplomati; sikkerhed, udvikling, økonomi, kultur, netværk og repræsentation (ibid.). Københavns Kommune har mange by-diplomatiske tiltag, som blandt andet har til formål at bidrage med økonomisk vækst til byen og oprette gode relationer med andre regioner og byer rundt omkring i verdenen. København er f.eks. omdrejningspunkt for Greater Copenhagen, der er et samarbejde mellem kommunerne i Region Hovedstaden, Region Sjælland og Skåne. Greater Copenhagen har blandt andet til formål at tiltrække virksomheder og etablere en bedre

der skal forbedre livskvaliteten hos patienter og sikre bedre behandling) syntes København at være en oplagt lokalitet for EMA.

På den kulturelle front har Københavns Kommune et tæt samarbejde med bystyret i Beijing. København er medvært på den kommende Beijing Design Week, hvor danske kunstnere og arkitekter har mulighed for at vise, hvad Danmark og København har at byde på kunstnerisk og arkitektonisk – og kineserne er vilde med det (Beijing Design Week, 2017). De har allerede sat en hel bydel til rådighed for de danske delegationer, som kan ombygges efter dansk design

"Bydiplomati har i de senere år fået større fodfæste rundt omkring i verdenen"

infrastruktur i regionen. Helt konkret arbejdes der på bedre forbindelser mellem Malmö og København, så det bliver lettere at komme rundt. Dette samarbejde mellem byerne i Sydsverige og Sjælland øger desuden kulturel og økonomisk udveksling og udvikling. Foruden dette har København lagt billet ind på at EMA (det europæiske lægemiddelagentur, der sikre at al medicin på det europæiske marked overholder EU's retningslinjer på området) skal flyttes til København. Dette kommer som led i Brexitforhandlingerne, da London efter Brexit, ikke længere kan huse det europæiske agentur. Med let adgang til hele Europa og verden, samt verdensførende LifeTech og LifeScience hubs (samarbejdsklynger, der arbejder med udvikling af velfærdsteknologi og nye behandlinger

og arkitektur med snak om budgetter i milliardklassen. I dette samarbejde er der således et enormt potentiale for fremtidig eksport af kultur, ikke kun fra København, men fra alle danske kunstnere og arkitekter. F.eks. har Schmidt Hammer Lassen haft stor international succes efter de designede det nye bibliotek på havnefronten i Aarhus. Biblioteket er blevet centrum og showcase for en årlig international konference om bæredygtig byudvikling.

København og FN's Verdensmål

Københavns Kommune, er som den første (stor-)by i verden, ved at udvikle en handlingsplan for, hvordan byen arbejder og vil arbejde for, at opfylde FN's bæredygtige verdensmål. Andre byer har til sammenligning blot lavet oversigter over, hvor de er ift de



forskellige mål her og nu – altså et øjebliksbillede. København vil gå videre end både Baltimore og New York, og videre end Regeringens handlingsplan, der blev lanceret i marts 2017 og primært fokusere på de temaer, hvor Danmark allerede står stærkt (vækst og velstand, mennesker, miljø og klima, samt fredelige og trygge samfund). Københavns Kommunes handlingsplan vil give eksempler på, hvor byen er nu og hvor den er på vej hen, samt beskrive hvordan byen vil opnå alle de forskellige mål. Herunder følger fem eksempler på tiltag i København.

F.eks. arbejder Københavns Kommune med Verdensmål 2, som handler om at stoppe sult, opnå fødevarerikkerhed, forbedret ernæring samt fremme af bæredygtigt landbrug. I tilknytning til

dette mål støtter Københavns Kommune initiativet, Det Runde Bord, som formidler gratis overskudsmad til landets socialt udsatte. Dette skaber både en social og miljømæssig gevinst. På lidt over et år er det allerede lykkedes Det Runde Bord at formidle hundredtusindvis af måltider til udsatte mennesker over hele Danmark. Et andet eksempel er Københavns Kommune mål for bæredygtig energi. I 2025 vil produktionen af strøm, varme og køling i København primært være baseret på vind, biomasse, geotermi og affald. Målet er, at fjernvarmen er CO₂-neutral i 2025, og at København er med til at etablere vedvarende elproduktion, der samlet overstiger byens elforbrug. Dette hænger sammen med Verdensmål 7, som handler om bæredygtig energi og en



sikring af lige adgang til pålidelig, bæredygtig og moderne energi til en overkommelig pris. For at nå Verdensmål 12, om ansvarligt og bæredygtigt forbrug, vil dem der bor i Københavns Kommune måske have bemærket, at buslinje 5A er blevet omdøbt til 5C og nu kører på biogas. Denne biogas kommer bl.a. fra

af jorden, og tab af biodiversitet. Københavns Kommune vil i den forbindelse plante 100.000 nye træer frem mod 2025. Byens træer har en positiv effekt på byens mikroklima, og gør byen modstandsdygtig over for fremtidens klimatiske udfordringer. Byens træer bidrager desuden til at højne biodiversiteten i København, og har en positiv indvirkning på københavnernes fysiske og mentale sundhed.

Globale partnerskaber for bæredygtig udvikling og realisering af verdensmålene er det 17. og sidste verdensmål, og her står København stærkt. København er god til at samarbejde med andre byer, både nationalt, regionalt og internationalt. København er således i styregruppen for C40, det førende netværk for byer der søger at skabe målbare og langsigtede løsninger på klodens klimaudfordringer. Netværket repræsenterer over 650 millioner mennesker fra "megacities" verden over. Med status som innovations-by,

"Københavns rapport og handlingsplan for verdensmålene er i øjeblikket under udvikling og vil blive offentliggjort omkring november 2017"

borgernes og virksomhedernes bioaffald. Målet er, at mindst 25.000 ton bioaffald skal fra til bioforgasning i 2018. Udnyttelsen af bioaffald vil være med til at åbne muligheder for grøn teknologiekspor og løfte internationalt ift. miljø og grøn teknologi.

FN's 15. verdensmål fokuserer på støtte til bæredygtig brug af økosystemer på land, fremme af bæredygtigt skovbrug, bekæmpelse af ørkendannelse, standsning af udpining

sidder København med, på trods af vores størrelse, fordi kommunens erfaringer med bæredygtig udvikling skaber værdi for de øvrige byer. København har desuden medfinansieret et lokalt C40 kontor, der arbejder med grøn vækst og jobskabelse. Københavns rapport og handlingsplan for verdensmålene er i øjeblikket under udvikling og vil blive offentliggjort omkring november 2017. Det er håbet, at denne handlingsplan vil danne præcedens for andre byer både i Danmark og over hele verden,



så flere byer kan komme med konkrete handlingsmål for, hvordan de kan understøtte og arbejde for verdensmålene.

Konklusion

Bydiplomati er stadig vigtigere og byer kan gøre en reel forskel for både kulturel, økonomisk og udviklingsmæssig udveksling mellem byer og lande. Byer med en konkretiseret handlingsplan for verdensmålene og et stærkt samarbejde mellem byer over hele verden, er en vigtig vej frem i en verden, hvor de nationale interesser kan komme på tværs. Særligt i en tid, hvor store nationer, som USA, vender

verdensmålene. Der er dog fortsat en fare for, at handlingsplanen falder til jorden grundet administrativt tunge processer i kommunen. I givet fald vil handlingsplanen blot ende med at blive en opremsning af eksisterende tiltag i kommunen, hvilket ville være meget det samme som f.eks. New Yorks publikation om verdensmålene. Dette ville være synd, da det vil være uambitiøst for en by, som kan opfylde verdensmålene, hvis den vil og fordi, det ikke vil lægge op til, at flere byer følger trop med deres egne ambitiøse målsætninger. Derfor er det håbet, at der fra politisk hold bliver udstukket nogle mere præcise retningslinjer for, hvad det er

"Byer med en konkretiseret handlingsplan for verdensmålene og et stærkt samarbejde mellem byer over hele verden, er en vigtig vej frem i en verden, hvor de nationale interesser kan komme på tværs."

sig indad og trækker sig fra internationale aftaler, såsom klimaafspraken fra Paris. I sådanne tid må byerne tage ansvaret på sig. Den ambitiøse handlingsplan fra Københavns Kommune er således yderst positiv idet den kan være en inspirationskilde for andre byer (både nationalt og internationalt) samt et forbillede for hvordan byer kan arbejde med bæredygtig udvikling og samtidig have vækst. En ambitiøs handlingsplan vil desuden kunne give København og Danmark et endnu stærkere brand internationalt, og ikke mindst åbne døre til samarbejde om bæredygtig udvikling, samt tiltrække bæredygtige virksomheder, og den dertilhørende menneskelig videnskapital, som tilsammen kan understøtte en fortsat bæredygtig udvikling af byen og en opnåelse af

kommunen helt præcist vil med handlingsplanen. For at opnå verdensmålene inden 2030, er det nødvendigt at alle aktører gør sin del. Her spiller byer en central rolle og det er derfor vigtigt, at store såvel som små byer, er bevidste om dette, samt at de aktivt kommer ind i kampen for mere bæredygtige bymiljøer – som i sidste ende vil bidrage til en mere bæredygtig verden.

Skrevet af Bastian Friborg

Bastian har en MA i Internationale Anliggender og en BA i Religiøse Studier fra Københavns Universitet. Han har i særdeleshed en interesse for flygtningepolitik og internationale organisationer.

Find En Udenrigsanalyse på nettet



▲ Vores Hjemmeside

For at læse mere om UA, samt for at få de nyeste analyser, besøg vores hjemmeside på:

www.en-udenrigsanalyse.dk

▼ De Sociale Medier

Vi er også at finde på de sociale medier:

Facebook: @Udenrigsanalyse

Twitter: @UDNRIGSANALYSE

LinkedIn: En Udenrigsanalyse



